

ДІТЧ ЖУРНАЛ

2 2005

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТИЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5359. Індекс: 23979

Головний редактор
Роман БРЕЗЦЬКИЙ

Редакційна колегія:
еп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ
еп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ
еп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК
еп. Роман ДАНИЛЯК
о. Петро ГЕРИЛЮК-
КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД
с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ
Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор
Ольга Лоза

Художній редактор
Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор
Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерний набір
Ольга КОВАЛИШИН

© Релігійне видавництво
“Добра книжка”, 2005

Адреса редакції:
вул. Б. Хмельницького, 35/3а, м. Львів, 79019
тел.: (032) 297-85-74, факс: (032) 297-85-74
e-mail: gbook@mail.lviv.ua
gbook@lv.ukrtel.net

Друк: СПД Брошко, інд. 2581115876

ЗМІСТ

1. Місія правди, любові та миру Маємо Папу!	2
2. Сторінка головного редактора Епіцентр любові	4
3. Духовна новела <i>Віра Забеліна-Посікіра</i> Букет із вічності	6
4. Плащаниця <i>Роман Дідула</i> Фотографія Христа	7
5. Галицькі святині <i>Наталія Савка</i> Чудесно відновлений образ Розп'яття у Глинянах ...	10
6. Перебувати в любові <i>еп. Станіслав Падевський</i> Хто вони – діти Божі?	13
7. Свідчення <i>Мар'ян Ковтко</i> Хрестик спасіння	16
8. Голос Марії <i>о. Любо Куртовіч</i> Молімся за силу любові!	18
9. Розважання <i>Васула Риден</i> Опис Муки Ісуса Христа	20
10. Нам пишуть Листи читачів	26
11. Джерело життя вічного <i>о. Роман</i> Пресвята Євхаристія	30
12. Ми і вічність <i>Марія Вальторта</i> Бог не створив смерті... ..	34
13. Поетична сторінка <i>Богдан-Ігор Антонич</i> Тебе, Бога, хвалимо	36
14. З'яви та історія Освячені в істині	38

МАЄМО ПАПУ!

Йозеф Ратцінгер народився в Марктлі на Інні, Німеччина, 16 квітня 1927 року на саму Велику Суботу. Йозеф був першим, кого хрестили в Пасхальній воді, освяченій у надвечір'я Пасхи. Його батько працював у поліції, народився в родині фермера у Нижній Баварії. По службі його часто переводили в різні місця, і 1929 року молода родина Ратцінгерів переїхала до Тітмонінгу, маленького містечка на річці Зальцах, на кордоні з Австрією.

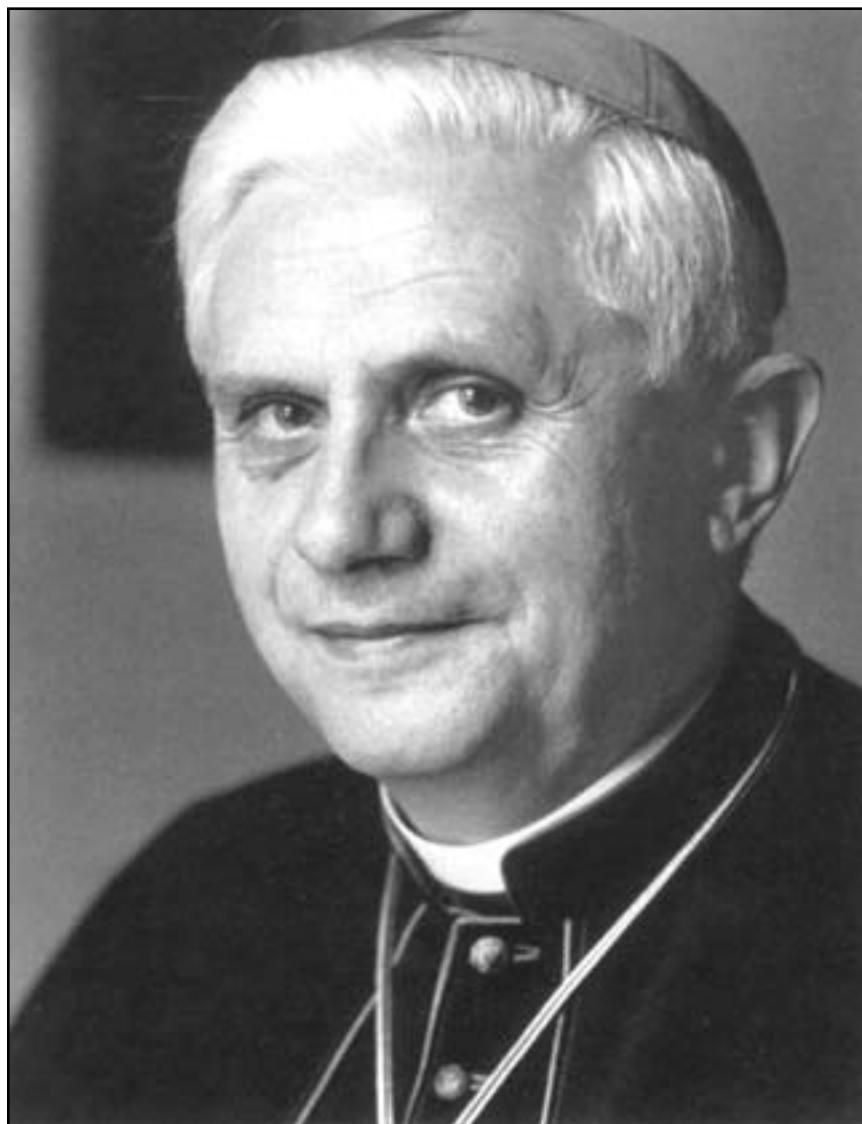
Через те, що батько відверто критикував нацистів, 1932 року їхня родина була змушена переїхати до м. Аушау на Інні, у підніжжі Альп. Батько Йозефа звільнився зі служби 1937 року, і тоді родина переїхала до Гуфшлагу, біля Траунштайну, де Йозеф розпочав вивчати класичні мови спочатку в місцевій гімназії, а потім у вищій школі. 1939 року він вступив до малої семінарії у Траунштайні. Це був

його перший крок до священства.

Друга світова війна змусила Йозефа відкласти свої студії до 1945 року, коли він наново вступив до семінарії разом зі своїм братом Георгом. 1947-го року він поступив до богословського інституту Herzogliches Georgianum, асоційований Мюнхенським університетом. Нарешті кардинал Фаульгабер висвятив на священників обох братів Рат-

цінгерів на свято апостолів Петра і Павла в соборі міста Фрайзінг 29 червня 1951 року.

Продовжуючи свої теологічні студії в Мюнхенському університеті, Йозеф отримав докторат з теології в липні 1953-го, захистивши працю „Народ і Дім Божий в доктрині Церкви св. Августина.” Він також виконав вимоги для викладання в університеті, скомпонувавши трактат розміром з книгу про бо-

також членом міжнародної богословської комісії при Святому Престолі від 1969 до 1980 року.

Поміж численними його публікаціями особливе місце займають „Вступ до Християнства” – збірка університетських лекцій про походження апостольської віри, який видали 1968 року, а також „Догма і Об’явлення” – антологія статей, проповідей та роздумів, присвячених пастирському служінню, яку видали 1973-го.

Разом із Ганс Урс фон Балтазаром, Енрі де Любаком та іншими, 1972-го року Йозеф Ратцінгер заснував католицький богословський журнал *Communio*, кварталний часопис про католицьку теологію та культуру. Вважають, що це було відповіддю на численну кількість хибних трактувань II Ватиканського Собору Карла Ранера, Ганса Кунга та інших, чії думки були представлені у богословському журналі *Concilium*.

Папа Павло VI 24 березня 1977 року обрав о. Ратцінгера архієпископом Мюнхена та Фрайзінга. 28 травня того ж року він був висвячений на єпископа. Тоді його гаслом став вірш з третього соборного послання Івана, 8: „Співробітник Правди.” А 27 червня Папа Павло VI надав йому титул кардинала із титулярною церквою Пречистої Діви Потішительки. 1980-го року Папа Іван Павло II назначив його головою спеціального синоду для мирян. Незадовго після

цього Папа запросив кардинала Ратцінгера очолити Конгрегацію католицької освіти. Кардинал відмовився, відчуваючи, що йому не варто так рано залишати своє місце в Мюнхені. Однак 25 листопада 1981 року він усе ж став префектом Конгрегації у справах віри, й одночасно президентом Папської біблійної комісії, а також Міжнародної богословської комісії.

Кардинал Ратцінгер був президентом комісії, що готувала Катехизм Католицької Церкви, через шість років праці (1986-1992) він представив Папі новий Катехизм. 9 листопада 1998 року кардинала Ратцінгера вибрали віце-деканом Священної Колегії кардиналів, що затвердив також Папа Іван Павло II. 30 листопада 2002 року Святіший Отець назначив його деканом тієї ж Колегії кардиналів.

Він також отримав ступінь почесного доктора юриспруденції від Вільного університету Пресвятої Марії Ассунти 10 листопада 1999 року. А 13 листопада 2000 року став ще почесним членом Папської наукової академії.

Як декан Колегії кардиналів він головував на обговореннях кардиналів під час вибору Папи у Ватикані після смерті Папи Івана Павла II 2 квітня 2005 року.

19 квітня 2005 року на конклаві кардиналів у Римі Йозефа Ратцінгера було обрано Папою Римським. Новий Папа Бенедикт XVI заявив, що продовжуватиме політику попереднього Папи Івана Павла II та зробить все для миру та об’єднання всіх християн.

гослов’я історії та об’явлення у св. Бонавентури. 15 квітня 1959 року він розпочав читати лекції як професор фундаментальної теології в Боннському університеті. Йозеф Ратцінгер був присутнім на всіх чотирьох сесіях II Ватиканського Собору в 1962-1965 роках, як перітус – головний богословський радник кардинала Йозефа Фрінгса, архієпископа Кельна.

Він розпочав виклади в університеті Мюнстера 1963 року, а 1966-го вдруге отримав звання доктора догматичного богослов’я в університеті Тюбінгена. Тоді, у 1968 році, по Європі пройшла хвиля студентських повстань, а доктрина марксизму стала домінантною інтелектуальною доктриною в Тюбінгені. Йозефу Ратцінгеру не подобалися нові радикальні віяння в теології, то ж 1969 року він повернувся назад до Баварії і зайнявся викладанням в університеті Регенсбурга. З часом він став там деканом та віце-президентом, а

ЕПІЦЕНТР ЛЮБОВІ

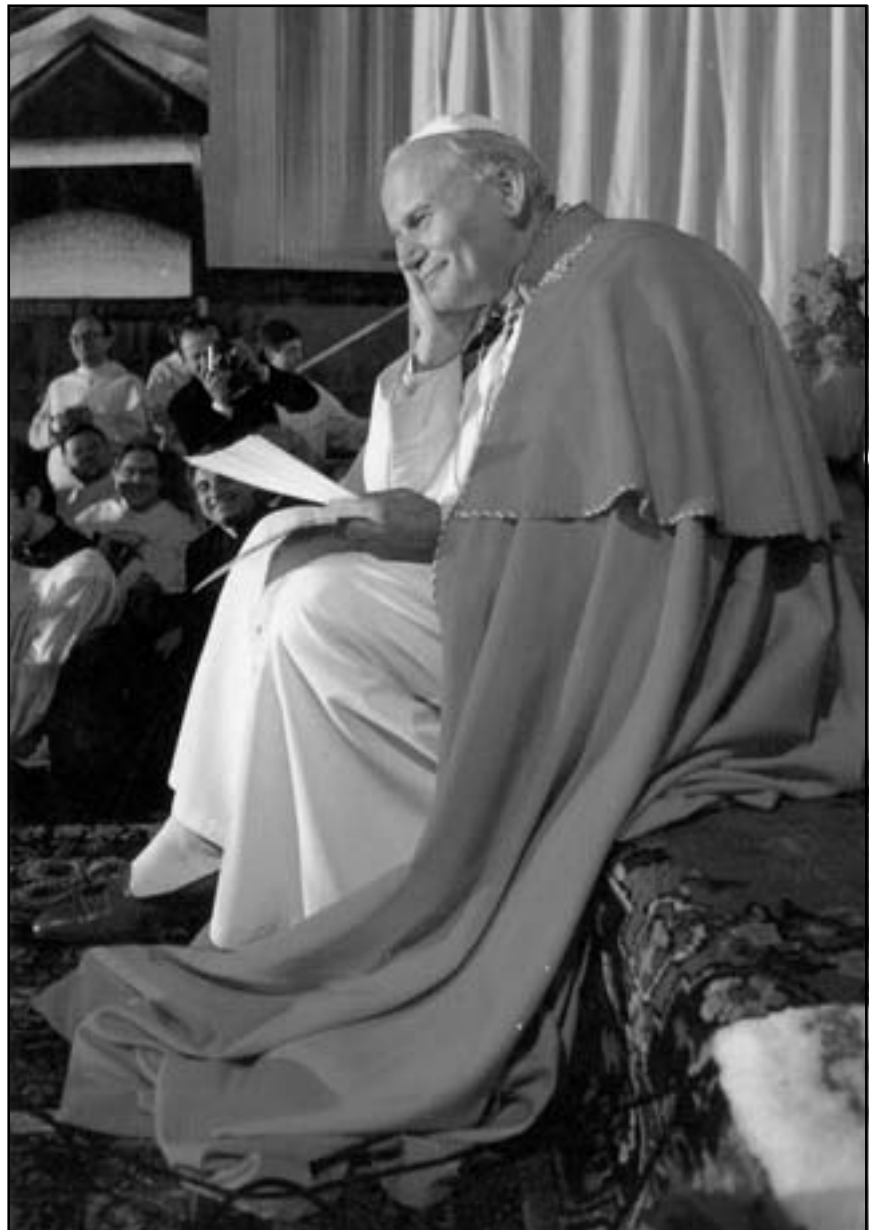
Коли підземелля базиліки Святого Петра поглинуло труну з тілом Папи Івана Павла II, щось защеміло в душі, запекло. Хіба це не сон? Чи може течія часу і простору змінилися, сколихнувши землю під ногами? Таке відчуття породжує лише смерть дуже дорогої Людини. Адже в уяві він так і стоїть – відкритий, усміхнений, у своїх білих одежах, що танцюють на вітрі, ніби вітрила. Ті білі одежі цілу планету огорнули теплом і любов'ю, бо скрізь, у різних куточках Землі біла постать Папи благословляла народи. Він своїми невтомними мандрівками неодноразово перетнув усі меридіани і паралелі, несучи єдине: милосердя Боже.

Його любили всі. Навіть вороги. Люди вважали, що на старість Папа став дуже немічним і слабким, зігнувся під ударами віку та хвороб. Утім це не так. Папа ніс невидимого Ісусового Хреста на своїх раменах. У цьому бідному людському тілі жив велетень. Могутність його духу була такою, що він міг з легкістю вділити її мільярдам людей на планеті: тільки його присутність стримувала дев'яті вали людських гріхів – війни, аборти (це теж війни), наркоманію, численні аморальні збочення. Він сіяв мир, подружню вірність і любов, шанував святість сім'ї, роль матері та дружини в родині підніс до

найвищих вершин людяності й любові.

Утім сердечна прив'язаність Папи до молоді й, навпаки, молоді до Папи – це щось особливе. Я бачив це у Львові, коли Папа 2001 року перебував з візитом в Україні. Палкі привітання і вигуки на Сихівському

майдані були такими щирими і радісними, ніби молоді люди вітали свого ровесника, друга, приятеля, улюбленого батька після довгої розлуки. Не відчувалося будь-якої офіційності, примусовості: Папа, цей вісімдесятилітній чоловік, раптом став кожному близьким дру-

гом, якому запросто можна потиснути руку чи обійняти. Папа і сам розчулився так, що на ене привітання “Ми любимо Папу!” заспівав дитячу пісеньку:

Гуралю, чи тобі мене не жаль?

Покидаєш сторони рідні,
Соснові ліси і гаї

І потоки сріблястії.

Гуралю, чи тобі мене не жаль?

Гуралю, вертайся у гай!

Папа став епіцентром любові. Його присутність розбудила в серцях найкращі почуття. І злилися вони у загальну радість. Тому, коли майже через

чотири роки після зустрічі у Львові, труну з тілом Папи поглинуло підземелля базилики св. Петра, то крізь сльози зринула думка: “Страшно жити на цій землі, коли її покидають такі Люди...”

Молитва

Господи, не знаю, що мені просити в Тебе. Ти один відаєш, що мені потрібно. Ти любиш мене більше, ніж я вмію любити Тебе. Отче, дай рабу Твоєму те, про що сам не вмію попросити. Не смію просити ні хреста, ні втіхи, тільки постаю перед Тобою. Серце моє перед

Тобою відчинене, Ти бачиш мої потреби, про які я й не знаю. Поглянь і вчини згідно з милістю Твою, підкори й зціли, поклади і підними мене. Благословлю і мовчу перед Твою волею і Твоїм Провидінням, яке я не в змозі досягнути. Сам у мені молись. Амінь.

Діти Непорочної

БУКЕТ 3 ВІЧНОСТІ

Букет землі

Ми тримаємо його в своїх руках, милуємося красою, вдихаємо аромат і відчуваємо подих щастя і радості.

Нас кохають, у нас іменини, весілля, зустріч чи прощання. Ми даруємо, нам дарують. Букети свят і подій. Вони великі або маленькі, звичайні або яскраві, з троянд або польових квітів, але наш погляд застигає на них, неначе ми чекаємо від них якоїсь несподіванки. Від їхнього погляду стікає по щоці сльоза, ми пригортаємо їх до серця і радіємо. І вони займають особливе місце в нашому житті.

Тримаючи їх у руках, мріємо, складаємо плани, хвилюємося, наповнюємося світлом від теплого дотику. І прагнемо зберегти їх якнайдовше, пестимо, змінюємо воду в вазонках, підрізаємо стебла. Втім минає час і закінчується їхнє життя. Сохнуть пелюстки, зникає аромат і на очах розсипається те, що колись дарувало нам радість. Залишається спомин.

І скільки букетів було в нашому житті?

Мало чи багато, але не зберігся жоден. Час забрав їхнє життя. І знову чекання: бажання отримати цей подарунок. Зустріч з ним – особлива. Ковток свіжого повітря, зміна настрою – і навіть одна квітка наповнює нас світлом легкого тепла, яке не хотілося б втрачати. Від цього тепла затишно і спокійно.

Але яка таємниця схована в ньому, чому так щемить і радіє душа?

І який розв'язок чи пояснення?

Відповідь...?

Вона в розумі чи в серці?

Де шукати її, на яких берегах нашого життя?

Людська допитливість.

Минають роки, молодість переходить у зрілість, і вже легкою ходою підкрадається старість. І знову в нашому житті букети, тепер за онуків, за їхні дні народження і щасливе життя. Наш погляд знову застигає на букеті.

Свято минуло: букети на почесних місцях прикрашають оселю. І в цю хвилину вони – круговерть у нашому житті: згадуєш минуле і тишишся теперішнім. Затишно і спокійно. Маленький онук вдивляється в їхню красу і засинає на моїх руках. Він спить коло мого серця, закривши свої оченята, а я з радістю вдихаю аромат його тільця і квітів. Він пахне материнським молочком і чимось надзвичайно далеким, але близьким для мене. Я пригадала цей аромат.

Погляд на внука і на квіти, сльоза на очах, хвилювання і відповідь... яка йшла до мого серця роки. Я знала її, але не знала слів, щоб розпочати діалог з вічним.

Аромат вічності!

Боже мій! На моїх руках – живий Букет вічності – Дитя! Нам дарує ці маленькі букетики-вічність, ми тримаємо їх, вдихаємо з ними життя і щастя.

У наших руках вони розквітають, зріють.

І в цих букетиках – Життя, яке є нашим продовженням.

Велике чудо – отримати їх із рук Господніх, Він склав їх для нас, довірив їх нам, кожному – неповторний!

І в наших руках – вічність на землі. Неоціненний дар – продовження роду людського.

Оберігаймо його твердо, бо він – для нас, і від нас – для Творця. Дивися, Отче, на землю. Дивися радісно і спокійно, Твої букети не в'януть, не сохнуть, пускають корінці чистоти, тепла, милосердя, покори, добра і любові.

І, здається, все просто й очевидно. Життя завжди асоціюється з квіткою, яку тримав Ангел для народження і воскресіння в букеті Вічності для Марії.

Ми повертаємо Тобі, Отче, те, що Ти створив для нас – Живий рай!!!

Віра Забеліна-Посікіра

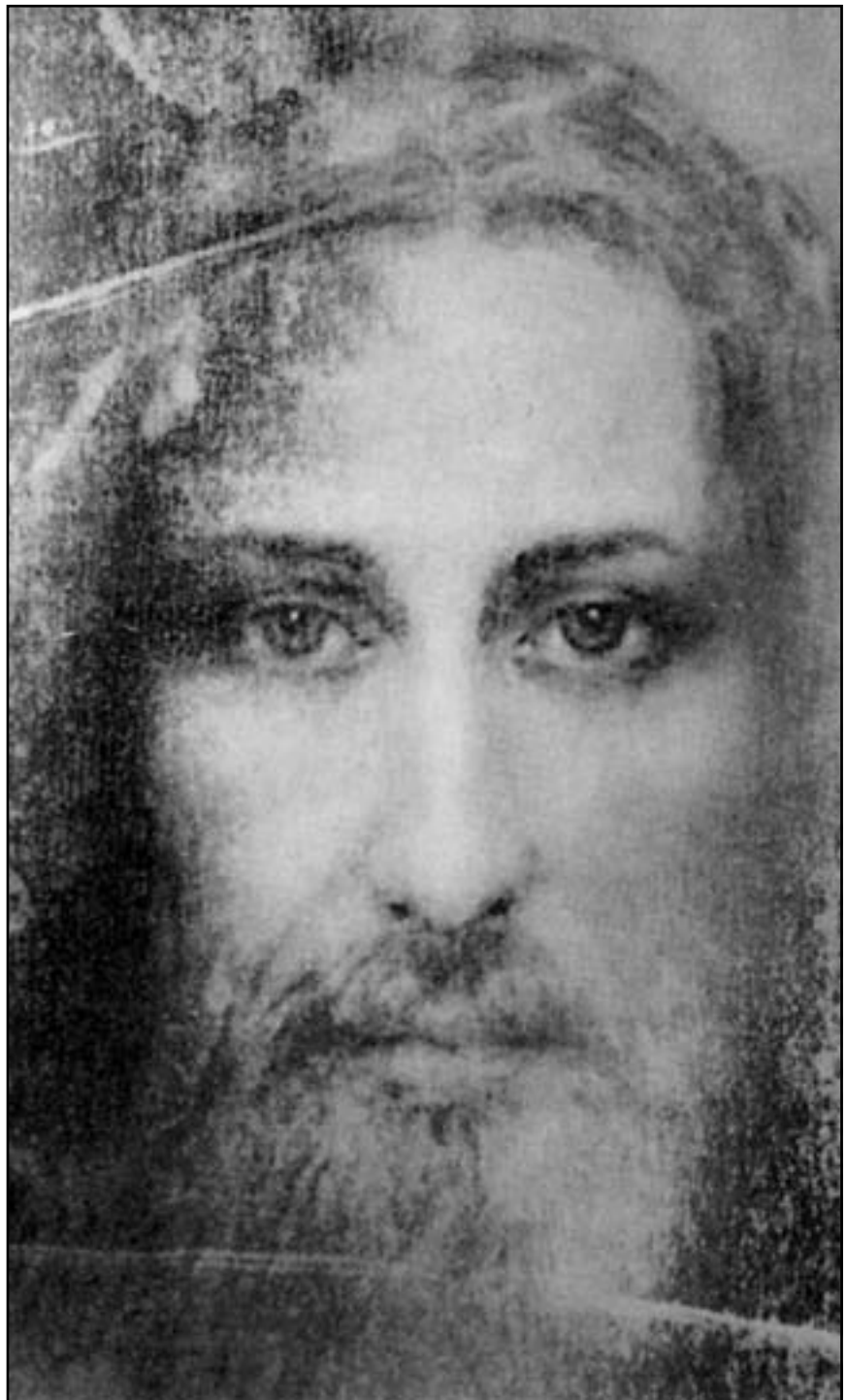
Діти Непорочної

ФОТОГРАФІЯ ХРИСТА

Перша фотографія в історії людства появилася в 30-их роках після Різдва Христового. І створив її Творець. На фотографії – спокійне і величне знайоме обличчя: Ісус у мить воскресіння. Тепер в автентичності Плащаниці не сумнівається і наука, але до цього пройдено довгий шлях, на якому було все... Наше нещастя, що ми живемо в пересиченому інформацією світі, де правда і неправда, як справжні й фальшиві гроші, одночасно перебувають в обігу, лише з грішми таки легше, бо вони ніби більше зачіпають інтереси людей, і тому ті швидше вилучають фальшивки. Інакше в сфері знань. Це вже залежить від нас, наших можливостей чи радше бажання визначити, де істина, а де лжа. Ось тільки один приклад з особистого досвіду.

Шістнадцять років я довіряв, здавалося б, незаперечним результатам радіовуглецевого аналізу Савану (Плащаниці), який зробили у трьох лабораторіях світу. Тоді, 1988 року, радянська преса подавала повідомлення про аналізи з великим ентузіазмом, адже церковників “схопили за руку на фальсифікації”. І до того мусувалася думка, що Плащаниця – це майстерна підробка XIII ст., а тут наука підтверджує, додавши до часу походження Савану більше тисячі років. До честі науки, тоді багато дослідників вважали метод радіовуглеце-

вого аналізу непридатним для датування предмета з численними пошкодженнями, яким є Плащаниця, з чим пізніше погодився першовідкривач само-

го методу, американський хімік В. Ф. Ліббі. Згодом російський учений Д. Кузнецов експериментально довів, що пожежа 1532 року, під час якої обгоріла

Плащаниця, збільшила місткість ізотопу С 14, за піврозпадом якого датують предмети органічного походження. Правда знову восторжествувала, але ж я про це не знав стільки років.

Лише для інтриги, що в моїй професії – річ допустима і неосудна, відразу не написав, що Плащаниця – не фотографія, а фотонегатив. Сама фотографія не така вже й давня. У Турині 1898 року була виставка сакрального мистецтва, і там демонстрували Плащаницю, як стародавню ікону. Однак знаємо: вже перемогла думка, що Саван – рукотворний. Тоді виникла ідея сфотографувати зображення. Це й зробив адвокат і фотограф Секондо Пії. “Зачинений в темряві й захоп-

лений роботою, я був надзвичайно схвилюваний, коли, проявляючи негатив, уперше побачив на пластині Пресвятий Образ так ясно і чітко, що мене наче грім ударив”, – згадував Пії. Потім це фотовідкриття назвали другим Воскресінням. Християнство наново здобуло дивовижний речовий доказ.

У християнській релігії немає жодного слова, жодного свідчення, яке не несло б навантаження, як кажуть, “не працювало б”, але Плащаниця має особливе значення. Адже вона – свідок Воскресіння, предмет, до якого в усі часи можна було доторкнутися своїми руками. І переконатися, як той Тома невірний, що Христос насправду вос-

крес. “Пустий гріб Христа був колискою Церкви” – цей давній афоризм глибоко відображає шлях християнства, єдиної релігії, яка так яскраво втілена насамперед у життя Богочоловіка, а Йому за всю історію людства не було рівних; це визнають навіть атеїсти. (“Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь марна наша, марна й віра наша”, – сказав Апостол Павло). Плащаниця засвідчила точність усього, що написано у Святому Письмі, з якого не викинеш “ані титли, ніже тії коми”. А ще – це вражаючий фотодокумент, на якому бачимо Христа, бачимо, який Він був насправді.

Немало дослідників за всю історію християнства вивчали

Освячення пасок у Шевченківському гаю, м. Львів

Саван, щоб “викрити церковників” (реліквію навіть виварювали в олії, аби переконатись, що зображення не намальоване), але, зіткнувшись з силою неспростованих фактів, схиляли голови перед Творцем і ставали на коліна в молитві. Серед них – відомий професор-атеїст із Сорбони Овелаг. Ознайомившись з матеріалами досліджень Плащаниці, він натхненно прошепотів: “Друже мій, Він дійсно воскрес!”

Ісус вийшов з Плащаниці так само, як після Воскресіння крізь зачинені двері пройшов до Апостолів. Христос воскрес, тому на полотні нема слідів від кров’яних згустків, затвердінь сукровиці, на що звернули увагу криміналісти і медики. Саме цей феномен зламав багатьох атеїстів і навернув до Церкви.

Плащаниця зберегла багато деталей, про які ми знаємо зі Святого Письма. Тіло Ісуса поцічене ударами нагайок, на ньому нема живого місця. Глибокий слід від важкого бруса Хреста, який ніс Ісус на Голготу, зафіксовано на правому плечі. Знесилений Христос падав і розбив коліна, і сліди цього падіння теж є. На руках і ногах – рани від цвяхів, причому один слід точно відповідає формі й розміру того цвяха, який зберігається у храмі Святого Хреста у Римі та за переказом є одним з тих, яким був прибитий до дерева Христос.

Навіть перелік наук, які займалися дослідженням Плащаниці, займає немало місця: анатомія, антропологія, археологія, біологія, ботаніка, хімія, фізика, геологія, іконографія, інфор-

матика, мікробіологія, патологія, радіологія, історія, технологія волокон, травматологія, теологія тощо. А скільки книг написано, правда, більше викривальних, і саме їх щедро тиражували. Проте кожна наука зробила свій вклад, і цей вклад на користь ідентичності Плащаниці як свідка Воскресіння. Біологи провели аналіз пилку квітів на Савані, підтвердивши його перебування у Палестині, а згодом у Візантії та Європі (39 із 49 видів квітів зустрічаються в Єрусалимі або в його околицях). У “дамаску”, який виготовляли у Сирії до I-го ст. Р.Х., є бавовна середньо-азіатського походження, вона засвідчила давнє близькосхідне походження Плащаниці. На Савані є сліди вапна, але не звичайного кальциту, а його рідкісної форми – арагоніту; і цей мінерал знайшли в єрусалимському гробі Ісуса. У 70-их роках минулого століття двоє американських фізиків відкрили, що зображення на Плащаниці тривимірне, і завдяки цьому було зауважено монети на повіках, карбовані у часи Понтія Пилата. На одній з них вказано дату карбування: LIS, тобто “рік шістнадцятий імператора Тиберія” або 29-30 роки після Різдва Христа. У тих же 70-их роках професор Туринського університету, математик Бруно Барберіс, маючи перед собою Біблію і дані, зафіксовані на Плащаниці, відкинув можливість того, що поховальні полотна могли огортати інше тіло, прийшов до висновку, що ступінь правдоподібності тут дорівнює один до двісті мільярдів,

тобто це було тіло Христа, а не когось іншого.

Для Вищих Сил нема нічого випадкового: Плащаниця завдяки фотовідкриттю “появилася” в добу колосального розвитку наук. Як сказав Папа Іван Павло II: “Це – документ, який немов очікував нашого часу”.

Але саме це відкриття було викликом лженауці, яка не має потреби послуговуватися фактами, її завдання – підгасовувати, “не шукати правду, а шукати брехню”, будувати різноманітні версії, видаючи їх за істину.

Багатьох звели публікації, що Христос не воскрес, нібито на Хресті Він лише пережив стан колапсу і що Його виходили Йосип з Ариматеї та Никодим; потім, до кінця своїх днів, Ісус, пишуть, жив у Кашмірі. І все це подають як пояснення Євангелії: “Лиш один з вояків проколов Йому списом бік. І потекла негайно ж кров – і вода” (Ів. 19,34). Мовляв, із покійника не може политися кров. Але ж з живого не може политися вода! На Плащаниці є сліди крові й води (плазми), отже, кров уже була розкладена. Медики не сумніваються, що у поховальні полотна було загорнене мертве тіло; в Ісуса у Гетсиманському саду розірвалося серце, це був інфаркт, що спричинив до нагромадження крові у серцевій сумці.

А все ж священна реліквія залишається таємницею і буде, очевидно, нею завжди, бо, хоч теперішня наука відкрила Бога, Його “лабораторія” для людини закрыта для блага її ж.

Роман Дідула

Діти Непорочної

ЧУДЕСНО ВІДНОВЛЕНИЙ ОБРАЗ РОЗП'ЯТТЯ У ГЛИНЯНАХ

Церква Успіння Матері Божої в Глинянах

Святиню будували ще 1624 року, тож вона пам'ятає часи турецько-татарських нападів, лихоліття австрійського, польського, німецького та більшовицького поневолень. Війська славних українських гетьманів Богдана Хмельницького та Івана Мазепи під час визвольних походів на захід у 1648 і 1705 роках таборились у містечку і його околицях. Згідно з легендою, Б. Хмельницький та І. Мазепа молилися в церкві Успення Пресвятої Богородиці й відпочивали в тіні розлогих ясенів на її подвір'ї. Інша легенда розповідає, що гетьман Б. Хмельницький зробив власноручно напис на одній із колод, з яких збудовано храм.

Ще 1397 року місто отримало Магдебурзьке право, згідно з яким король дарував мешканцям волю і незалежність. Польські королі та шляхта називали його "Вільним королівським містом".

За часів свого шестирічного існування місто неодноразово зазнавало руйнування та спустошення. Під час турецько-татарського набігу 1677 року воно було зруйноване і спалене, лише чудом уціліла дерев'яна церква Успення Пресвятої Богородиці. Ціле середмістя і навіть храм святого Івана Хрестителя згоріли дотла 1886 року і знову з волі Божої ця старенька церковця залишилась неушкодженою.

Храм був в аварійному стані, його хотіли розібрати, а на його місці поставити пам'ятний знак. Та, немов протест проти знищення святині, в чудесний спосіб відновився запрестольний образ Розп'яття Ісуса Христа. На Святий Вечір 6 січня 1936 року перед

Різдвом Христовим маленькі діти – Богдана Маркевич, Іза Новак, Святослава Паньків, які бавилися на церковному подвір'ї, – побачили крізь вікно, що в церкві стало дуже ясно. Через замкову шпару у дверях вони помітили, що ніби горить вогонь на престолі. Повідомили про це Івану Цеслінському, який мав ключ від церкви. Коли відчинили храм, усіх вразило яскраве сяйво, яке випромінював образ. Упродовж кількох тижнів він змінювався і, врешті, став, як новий. Раніше темне тло стало ясным і блискучим, Розп'яття Ісуса Христа повітлішало. Тіло Христове виглядало, немов щойно мальоване, а кров, що текла з Його ран, була пурпурною.

Настоятель храму отець Володимир Левицький та члени парохіального комітету звернулися у Львівську консисторію Української Греко-Католицької Церкви, щоб приїхала комісія і дала оцінку цьому надприродному відновленню ікони Розп'яття Ісуса Христа. Дві духовні комісії, які досліджували цей чудотворний образ, визнали

Дзвіниця біля церкви св. Миколая в Глинянах

відновлення ікони Розп'яття Ісуса Христа в Глинянах надприродним явищем і засвідчили це своїми підписами під протоколами. Отець-доктор Василь Лаба, отець доктор Гавриїл Костельник, професор гімназії, та отець Петро Козіцький, квестор Богословської академії також проводили дослідження в Церкві.

Отець д-р Гавриїл Костельник 11 червня 1936 року в часописі "Нива" опублікував свою статтю "Чудесно відновлений образ Христового Розп'яття у Глинянах", де і подав два протоколи дослідження духовної комісії, в яких, зокрема, зазначено, що вони "в тім часі навіть доцільно слідили, й кілька разів денно, деякі місця на тім образі; і так, наприклад, золоті цвяхи на руках і ногах Розп'яття, що по Різдві зовсім не були помітні, не вирізнялися від темного тла, а потім стали ясні, як зірки. З цілою рішучістю і певністю виключаємо, щоби хто-небудь з людей міг би цей образ відчистити. Це все ми однозгідно готові потвердити присягою".

Члени комісії у своєму другому протоколі наводять різні аргументи, згідно з якими образ

Христового Розп'яття в Глинянах не міг відновитися жодним природним способом, а тільки надприродним. Оглянувши образ за престолом, вони зняли його, дослідили в захристії при денному світлі й зробили висновок, що "цей образ від давніх років не міг бути руханий зі свого місця, бо при зніманні різно обсіпувався порох з його рам довкола".

Деякі свідки стверджувати, що кілька разів Христові рани відкривалися і з них сочилась кров.

Про чудотворну ікону повідомили Апостольській Столиці, складені акти передали до Львова, а звідти вислали у Рим.

Далеко рознеслась слава про чудотворний образ. Народ з найдальших куточків йшов до нього, щоб величати і просити допомогу й потіху в нещастях та терпіннях. Святіший Отець Пій XI коронував образ Розп'яття Ісуса Христа і надав церкві право на проведення відпустів у свята Вознесіння Христового, Пресвятої Євхаристії, Різдва св. Івана Хрестителя, Успення Пресвятої Богородиці й Воздвиження Чесного Хреста.

Церква св. Миколая у Глинянах

Фрагмент з Хресної Дороги навколо храму Святого Духа у Глинянах

Зафіксовано різні чудеса цього чудотворного образу, про них писали тогочасні часописи, зокрема католицька газета “Ідім слідами святого Йосафата”: “Одна жінка хвора на ноги, принесена до вівтаря, оповзла довкола цього Хреста і змогла стати на коліна, а далі на своїх ногах пішла до воза... Зцілилась також дівчинка, хвора на очі із села Полтви, обійшла Хрест довкола з мамою і нагло зробилось їй ліпше”.

Отець Володимир Темняк писав живу історію церкви і пастви. Збирав різні свідчення людей, вів документацію відпустів, фотографував і записував усе, що пов’язано з чудотворним образом. Звичайно, в його архіві були дані про те, хто, коли і як зцілювався. Та, на жаль, 1950 року його заарештували і засудили. Начальник районного НКВД Іван Некрасов, котрий проводив арешт, конфіскував і цілий церковний архів, документацію й атрибути, які залишали хворі після зцілення. Храм перестав діяти і перетворився на музей килимів місцевої фабрики. Правда, образ Розп’яття Ісуса Христа ніхто не посмів рухати, і він зберігався за престолом, прикритий ширмою.

Святиню повернули народу 1988 року, щоб люди могли в будь-якій потребі прийти до чудотворної ікони

і щиро помолитися, очистити свою душу від гріхів, попросити захисту і допомоги. Бог присутній усюди: про це свідчить образ, який оновив Господь, нагадавши про Себе. Люди часто поспішають до місць, які прославляли в різні часи й епохи, а забувають про свої чудотворні місця: ми, як сказав о. Дмитро Майкут, декан Української Греко-Католицької Церкви Глинянського деканату, настоятель храму св. Миколая, який опікується старенькою церквою у Глинянах, маємо свій Люрд. Унікальність Розп’яття у Глинянах у тому, що воно самовідновилося, Кров на Тілі, Руках, Ногах Христа, немов свіжа, ніби Його тільки поранили. Цей чудотворний образ намальований на дереві так, ніби його вирізьблено своєрідними візерунками.

Хоч цілий архів про зцілення і дива втрачено, але ще є живі свідки, які на свої очі бачили надприродне перетворення образу і можуть підтвердити зцілення людей.

Настав час відновити наші призабуті святині й повернути людей до думки про Бога, показати, що дорога, якою ми йдемо, повинна пролягати через Хрест, Тіло і Кров Ісуса Христа.

*Наталія САВКА,
газета “Український шлях”, від 6 січня 2001 року*

ХТО ВОНИ – ДІТИ БОЖІ?

Християни не повинні забувати, що братерство, яке єднає їх з іншими людьми, укорінене в Божому синівстві.

Папа Павло VI

Є така молодіжна релігійна пісня “Авва, Отче!” – синівська пісня величання Отця, який на Небі, Котрий є початком й остаточною метою всього. Вона, завдяки мелодії та змісту, стала дуже популярною в католицьких країнах (автор слів – отець-домініканець Ян Ґура, композитор – Яцек Сиккульський). Ось уривки з тексту:

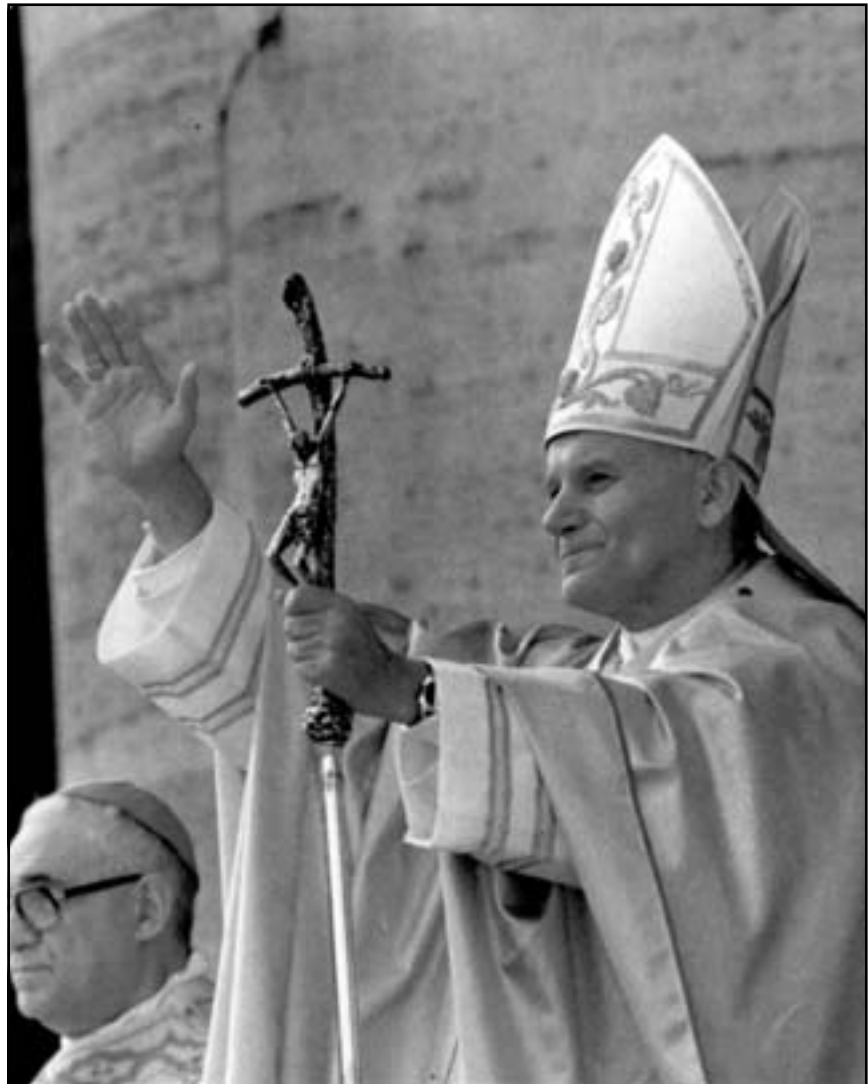
*Ти нас визволив, Боже,
З рабства й від самих себе.
Христос же, ставши нам
Братом,*

*Навчив нас звертатись до
Тебе: “Авва, Отче!”*

*Щедро життя Бог дарує,
Він нас звільнив від пут смерті
І, пригорнувши до Себе,
Зробив нас Своїми дітьми.*

Цей поетичний текст коротко ілюструє християнську антропологію, згідно з якою людина – це дитя Боже, яке прямує до з’єднання з Отцем у любові. Що може бути вище від любові, яка існує між Богом та людиною? Людина – в Серці Бога, Бог – у серці людини. Любов – це стан благодаті, вхід у біополе Божого життя.

В усіх вищенаведених твердженнях синтетично поєднується вчення св. Павла та св. Йона про Боже дитинство. У посланні до Ефесян (1,4 і далі) св. Павло пише, що метою створіння є наше покликання до

гідності синів у Сині Божому. Святий зазначає, що християни отримують “прибране дитинство” через Ісуса та Його Духа.

Св. Йоан, апостол, пише: “Дивіться, яку велику любов дарував нам Отець, щоб ми дітьми Божими звалися. Ми і є ними... Ми тепер – діти Божі, і ще не виявилось, чим будемо” (1 Йо. 3, 1).

Св. Павло вказує на новий зв’язок відкуплених через Христа людей з Богом, наголошує на тому, що віруючі перестали бути

невільниками гріха, а стали прибраними дітьми Божими, що волають: “Авва, Отче!”

“Усі бо ті, що їх водить Дух Божий, вони – сини Божі. Бо ви не прийняли духа рабства, щоб знову підлягати боязні, але прийняли дух усиновлення, яким кличемо: Авва! – Отче! Сам цей Дух свідчить разом із нами духом, що ми – діти Божі; а коли діти, то й спадкоємці ж Божі – співспадкоємці Христа...” (Рим. 8, 14-17).

Діти Непорочної

“Бог послав Свого Сина, що народився від жінки, народився під законом, щоб ми прийняли усиновлення. А що ви сини, Бог послав у ваші серця Духа Сина Свого, який взиває: “Авва, Отче!” Тому ти вже не раб, а син; а коли син, то спадкоємець завдяки Богові” (Гал. 4, 5-7).

Цей “простір” поміж Отцем та Сином, до якого запрошена людина, є взаємною любов’ю Отця і Сина. Ця Любов така інтенсивна, що є особою – Святим Духом.

На думку св. Павла, Дух Святий робить з нас “дітей Божих”, тобто людей, яких охоплює та огортає любов Отця і Сина у

Святому Дусі. Дух Святий, який є Божою любов’ю, відвідує людину й промовляє: “Бог є твоїм Батьком, а ти – Його дитина!”

Напевно, слова св. Павла “Чого око не бачило й вухо не чуло, що на думку людині не спало, те наготував Бог тим, що Його люблять” (1 Кор. 2, 9) стосуються таємниці Божого дитинства, тобто участі у внутрішній таємниці Бога.

Любов – таємниця. Ми відчуваємо її, пізнаємо, шукаємо, володіємо нею, втім не знаємо, що це таке. Розуміння того, чим є любов, перевищує пізнавальні здібності людини.

Любов є Богом у мені, і, якщо перебуваю в Любові, перебуваю в Бозі, тобто в Житті, благодаті, тоді беру участь у Божому житті.

Дух Святий, посланий нам Отцем в Ім’я Ісуса, наповнює наше життя повнотою Божого життя, що є не тільки присутністю Бога в нас, але також любов’ю, якою нас обдаровує Бог. Отримавши у святому Хрещенні Святого Духа, що є спільним Духом Отця і Сина, стаємо дітьми Божими.

Розпочинається нове життя. Природному народженню людини Новий Заповіт протиставляє надприродне народження, джерелом якого є Святий Дух. Коли наше тіло народжується в матеріальному світі, водночас наш дух народжується у гріху. Успадковуємо від батьків грішну природу. Після фізичного народження ми стаємо членами людської родини. Благодать Хрещення злучає нас із Божою природою, духовне народження робить нас членами Божої ро-

Освячення пасок у Шевченківському гаю, м. Львів

У Бірку, на місці загибелі бл. о. Миколи Конрада та Володимира Прийми (Львівська обл.)

дини. Так ми входимо у новий світ. “Що народжується від тіла – тіло, а що народжується від Духа – дух” (Йо. 3, 6).

Людська мова не має засобів, щоб передати таємницю народження людини з Бога: під час цього повторного народження Бог як Творець людини стає справжнім Отцем, а не тільки “ніби Отцем”.

Щоб проілюструвати цю благодать, апостол використовує аналогію – “прибране дитинство”, образ усиновлення. У людському суспільстві усиновлюють батько й мати. Якщо мають спільних дітей, то допомагають їм прийняти брата чи сестру ззовні. Натомість тут усе навпаки. Тим, хто нас усиновлює, є Ісус, старший Син. “Через нього... маємо доступ до Отця в однім Дусі” (Еф. 2, 18). Прибране дитя Найвищого, зростаючи, мусить уподібнитися образу Його Сина. “Бо яких Він передбачив, тих на-

перед призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був первородний між багатьма братами” (Рим. 8, 29).

Отже, в першу чергу, ми стали братами, і тільки потім синами, хоча обидві ці справи здійснилися одночасно під час нашого Хрещення. Тому не можна бути “синами” Бога і братами між собою, не ставши “братами” Христа. Це не єдина різниця між двома типами усиновлення. У людей – це юридичний факт, не пов’язаний з любов’ю. Усиновлена дитина приймає прізвище, громадянство, прописку тих, які її усиновлюють, але не є рідними їй по крові.

У нашому випадку Бог не тільки дає нам ім’я синів, але й Своє внутрішнє життя – Свого Духа. Завдяки Хрещенню в нас пульсує життя Самого Бога. Ми не тільки назвалися дітьми Божими, але й насправді ними стали (пор.: Йо. 3, 1). Боже уси-

новлення – міцніший зв’язок, ніж той, який зумовлений фізичним народженням, бо людина бере участь у природі Того, Хто прибрав її, як своє дитя.

Дух Святий вливає в наше серце відчуття Божого синівства, яке дозволяє нам відчувати (а не тільки знати!), що ми – Божі діти.

Відчути Боже дитинство – це пізнати, що ти в Бозі – як птах у повітрі, риба в воді, крапля в океані, деревина у вогні, дитина у лоні матері, дитя, яке спочиває біля серця матері.

Вершиною релігійного життя на землі є уподібнення нашої душі душі дитини, яка спочиває на лоні матері.

Цей сон малятка на раменах любові, які охороняють, біля джерела життя, під чуйним поглядом Того, Хто хотів, щоб воно жило, і Хто думав про нього ще до народження – найповніше відтворення взаємин між людиною та Богом. Це – приклад приязні, на яку опирається мир людини, яка живе в Божій таємниці й бере участь у найпрекрасніших взаєминах на землі, усвідомлює, що її люблять, і бачить в іншій людині брата, улюбленого Богом.

Боже батьківство творить справжнє братерство людей, яке нівелює бар’єри мовні, культурні, расові.

Бути “як дитина” не означає вести себе інфантильно чи легковажно, але бути вразливим, активним, розвиватися та рости в абсолютній довірі до Бога, Котрий учить любити і приймати Його любов.

єп. Станіслав Падевський

ХРЕСТИК СПАСІННЯ

Мій дідо по батьківській лінії, Ковтко Микола, уроженець с. Заріччя Мостиського району, під час Першої світової війни воював на італійському фронті в Альпах. Бої були важкими і виснажливими. Найбільше втрат було не так від куль, як від каміння, яке летіло усебіч від розриву снарядів. Воно калічило й ранило людей, і ніде було заховатися від нього.

Якось, захопивши плацдарм у ворога, вояки полегли зитхнули. Нарешті можна відпочити від безперервних боїв. Полк розташувався у захоплених казармах. Після вечірньої перевірки солдати пішли спати. Навколо запанували тиша й спокій. Лише вартові несли свою службу.

Дідо, після довгих безсонних ночей, міцно заснув, змовивши перед цим молитву і подякувавши Богові за здоров'я і за те, що зберіг його життя.

Раптом серед ночі йому приснився сон. “Вставай чимшвидше і йди на плацдарм, там лежить хрестик, знайди його і заberi, бо по ньому ходять люди й топчуть його”, – виразно промовив чийсь голос. Відкрив очі – немає нікого. Щоб це могло означати? Інколи людині так лінє своєчасно піднятися. Тільки-но дідо заплющив очі, як той самий голос пролунав знову: “Вставай, іди, не барися, бо часу мало!” Тоді його сон як вітром здуло.

Учасники народного хору, 30-ті роки XX ст., м. Львів

Торгівельна школа, 30-ті роки XX ст., м. Львів

Він хутко піднявся і вийшов на широке подвір'я, залите місячним сяйвом. Коли трохи пройшовся по плацу, вдихнув чисте гірське повітря, сон швидко минув. Відійшовши від казарми, де спали солдати, на кілька десятків метрів, дідो глянув униз. На освітленій місячним сяйвом землі щось зблиснуло.

Схилившись нижче,

він побачив річ, яка виблискувала тьманим світлом. Дідко копнув її ногою і побачив, що це – ХРЕСТИК! От диво! Дідко оглянувся. Навколо нікого не було. Тихо й спокійно. І коли він нагнувся, щоб підняти із землі той хрестик, то в цей момент, серед нічної тиші, пролунав оглушливий вибух. “Що це таке?” – майнула у нього думка. І коли оглянувся назад, то казарма, з якої тільки-но вийшов, злетіла в повітря. Загинули всі, хто там був, лише він врятувався.

Міцно стиснувши срібний хрестик у руці, дідко аж тоді зрозумів, що трапилося.

Після закінчення війни він повернувся додому з цим хрестиком і розповів односельцям про своє чудесне спасіння. Носив його на грудях, прив'язавши до нитки. Завжди, майже щонеділі, ходив до церкви дякувати Богові й Ангелові-хоронителеві за своє спасіння.

Дідко прожив довге і щасливе життя, майже 102 роки. Помираючи, він наказав, щоб цей хрестик – хрестик-спасіння – поклали йому в труну. З цим хрестиком його й поховали.

Учасники народного хору,
30-ті роки XX ст., м. Львів

Мар'ян Ковтко

МОЛІМСЯ ЗА СИЛУ ЛЮБОВІ!

**Послання
від 25 березня 2005 року**

“Дорогі діти! Сьогодні Я закликаю вас до любові. Діточки, любіть один одного Божою любов’ю. Щохвилини, в радості й журбі, нехай вона перемагає у вас, і тоді любов почне панувати у ваших серцях. Воскреслий Ісус перебуватиме з вами, ви ж будете Його свідками. Я радітиму з вами і охоронятиму вас Своїм материнським покровом. Особливо, діточки, Я турбуватимуся про

ваше щоденне навернення в любові. Дякую, що відповіли на Мій поклик”.

Наша Мати з Серцем, повним любові, починає своє послання звертанням: “Дорогі діти, сьогодні я закликаю вас до любові”. Це найважливіше, що Вона має сказати сьогодні, в цьому роздрібненому світі, в якому люди все більше й більше замикаються в собі самих. Ніхто не має часу на інших. Кожному достатньо свого зла... У цьому світі, якому

властиві індивідуалізм та егоїзм, Марія закликає нас до любові. Вона добре знає, як і кожен, хто це пережив, що життя без любові порожнє, беззмістовне і холодне. Бути любленим і любити самому означає віднайти радість у житті. Життя людини, котру переповнює любов, набуває сенсу. Той, хто любить, реалізовує своє життя цілковито. Глибоке усвідомлення, що тебе люблять, і здатність любити самому проникають через усе, що ми переживаємо, а також

впливають на те, як ми це все переживаємо.

Сьогодні люди зазвичай утомлені – не лише фізично, а життям. Ця втома глибоко пов'язана з браком любові до інших, відсутністю безпеки, котру породжує любов, якою інші люблять нас. Люди хворі, тому що не люблять і тому що не відчують любові Божої. Того, хто любить і почуває, що його люблять, не може налякати ані хвороба, ані здоров'я. Ті, кого люблять, не гордяться досягненнями ані не розчаровуються через невдачі. Любов – це єдиний дім, в якому людина може жити. Без помешкання людина стає чужинцем, де б не була. Щасливий чоловік, який знаходить свій дім! Ми народжені, щоб почувати себе захищеними і захищати. Ми народжені любити і щоб нас любили. Пам'ятайте, що вас люблять, – і будь-яка

ваша втома зникне. Безумовно вам дана любов, якою вас люблять. Вона не вимагає від вас нічого, окрім одного – дозволити їй любити вас. Ця любов не чекає, щоб любити вас, коли ви станете кращими. Вона любить вас так, щоби ви могли ставати кращими і рости до повноти, до якої ваше серце прагне. Люди зазвичай чекають, допоки ви станете такими, як вони хочуть вас бачити, аби почати вас любити. Наша Небесна Мати не така. Вона повна ласки, Вона цілком у любові Божій і говорить нам: “Дорогі діти, якби ви знали, як сильно Я вас люблю, ви б плакали від радості.”

Ми можемо дати іншим лише те, що маємо. Це можна сказати і про любов. Лише той, хто відчуває любов Божу і хто знає, що Бог його любить, може дати іншим цю любов.

Часто, коли нам потрібно виявити свою любов, дати її іншим, нам здається, що ми завалили іспит. Ми все ще далекі від взаємної любові, а це означає, що ми також далекі від любові Божої. Чим більше ми наближаємося до любові Божої, тим легше нам жити і свідчити іншим. Молитва – можливість осягти те, що є найпрекраснішим, й усвідомити те, що є найважчим у нашому житті.

Той, хто знає, що його люблять, намагається уподібнитися тому, хто його любить, а також відповісти на цю любов. Блаженна Мати Тереза казала: “Я знаю, як Бог сильно любить мене, і це штовхає мене до інших, аби всі відчули цю любов.”

Молімося за силу любові й за щоденне навернення, як молився Джон Генрі, кардинал Ньюман: “Дорогий Ісусе, допоможи мені поширювати Твій аромат, де б я не був. Наповни мою душу Твоїм духом життя. Проникни в мене й оповий цілого так сильно, щоби ціле моє життя було єдиним відображенням Твого життя. Світися крізь мене, перебувай у мені, щоби кожна душа, до якої я наближаюся, відчувала Твою присутність у мені. Світло, Ісусе, випромінюватимеш тільки Ти. Ти будеш освітлювати інших через мене”.

о. Любо Куртовіч,
Меджугор'є, 26 березня 2005 р.

Діти Непорочної

ОПИС МУКИ ІСУСА ХРИСТА

О Гетсиманіє! Що у собі приховуєш, якщо не переляк, неспокій, зраду й опущення? Саде Гетсиманський, ти відібрав усю відвагу в людей. Ти заховав у повітрі, переповненому тишею, Мою агонію на цілу Вічність. Гетсиманіє, що можеш сказати, що ще недовомовлено? Ти свідчив у святості тиші про зраду твого Бога, ти дав свідчення. Година надійшла, Писання повинно сповнитися...

Коли Любов молилася в Гетсиманії, тисячі приголомшених демонів кинулися врозтіч. Прийшов час: Любов величала Любов. О Гетсиманіє, свідку Зрадженого, свідку Опущеного! Повстань, свідку, і засвідчи...

“Юда Мене зрадив, але скільки юдів зраджують Мене далі!... Той самий поцілунок даватимуть Мені неустанно, відновлюючи Мій смуток, роздираючи Моє Серце... позволь Мені зазнати потіхи, дозволь Мені відпочити на твоєму серці. Люби Мене в Моїх стражданнях у Гетсиманії.

Мене зрадив один з Моїх, один з Моїх улюблених... а нині постійно зазнаю зневажань, котрі нагадують Мені Мої минулі переживання. Моє Серце переповнене гіркотою... Піт агонії спливав з Мене, як великі краплі крові. Земля поглинала ті краплі, але нині вона ще сухіша, ніж будь-коли, потребує наводнення, прагне миру і любові...”

“Після бичування плювали в Мене, нанесли Мені багато жорстоких ударів по Голові й оглушили Мене. Копали Мене в шлунок, і Я не міг дихати. Через це Я впав від болю на землю. Щоб потішитися, зробили з Мене забавку, копали один за одним. Мене важко було впізнати. Моє Тіло було роздирте, як і Моє Серце. Шматки Моїх роздертих м’язів звисали по цілому Тілі. Один із переслідувачів підняв Мене і поволік, бо Я вже не мав сил триматися на ногах. Опісля

одягли Мене в свої шати, штовхнули вперед і почали бити по Обличчю, поранили Мій ніс і знову почали мучити Мене. Я чув їхні прокляття... З якою ненавистю і насмішками лунали їхні голоси, наповнюючи Мою Чашу! Я почув, як вони говорили: «Де згромадилися Твої приятелі, коли Ти, їхній цар, з нами? Чи всі юдеї такі байдужі, як і вони? Подивіться на їхнього царя!» І тоді увінчали Мене Корonoю, сплетеною з Терня... “Де Твої юдеї, щоб віддати Тобі

поклін? Ти Є царем. Хіба ні? Чи вдаєш царя? СМІЙСЯ! Не плач. Хіба Ти справді цар? То поводь Себе, як цар!” Зв’язали Мені ноги і наказали йти до місця, де був Мій Хрест. Я не міг туди підійти, бо мав спутані ноги. Тоді штовхнули Мене на землю і тягнули за волосся аж до Мого Хреста. Моє Терпіння було нестерпним. Клапті Мого тіла, які звисали після бичування, повідривалися. Вони попустили мотузки на Моїх ступнях і почали копати Мене, аби встав і взяв Своє ярмо на Рамена. Я не бачив, де Мій Хрест, бо через Терня Мої очі заливала Кров, ця Кров текла по Моєму Обличчю. Тоді вони піднесли Мій Хрест, поклали Його на Мої Рамена і штовхнули Мене: “Иди!”

О, яким же важким був той Хрест, який Я мусив нести! Я наближався наосліп до брами, відчуваючи спиною удари бичів.

... Намагався побачити Свою дорогу крізь Кров, яка обпікала Мої Очі. Тоді відчув, що хтось витер Моє Обличчя. Пройняті тривогою жінки наблизилися, щоб обмити Моє опухле Обличчя. Чув, як плакали і лементували. “Будьте благословенні, – промовив. – Моя Кров обміє всі людські гріхи. Погляньте, Мої доньки, час вашого спасіння надійшов. Я важко піднявся. Натовп розступився. Навколо Мене не було жодного приятеля. Нікого, хто би Мене потішив. Моя Агонія наближалася, і Я впав на землю. Воїни, боячись, що Я можу померти до Розп’яття, наказали чоловікові на ім’я Симон нести Мій Хрест... це не був жест доброти чи співчуття, лише ба-

жання зберегти Мене для Розп’яття.

Коли ми зійшли на Голготу, Мене кинули на землю, здерли Мої шати і нагого виставили всім напоказ. Мої Рани відкрилися знову, а Моя Кров потекла на землю. Воїни подали Мені вино з жовцю. Відмовився від нього, бо мав уже в Собі гіркоту, якою напоїли Мене Мої вороги.

Швидко прибили Мене. Спочатку Руки. Прибивши Мене Цвяхами до Хреста, розтягнули

Моє поранене Тіло і жорстоко простромили Мої Ступні.

О, яке терпіння, яка агонія! Яка Мука для Моєї Душі! Мене покинув улюблений Петро, котрий відрікся від Мене, а саме на ньому Я побудував Свою Церкву. І решта Моїх приятелів зреклися і покинули Мене, залишив зовсім Самого на поталу Своїм ворогам. Плакав. Моя Душа була сповнена болем.

Воїни піднесли Мій Хрест і вставили Його в землю. Я

глянув на натовп звідти, де перебував. Майже не бачачи Своїми опухлими Очима, розглядав людей. Не зауважив жодного приятеля, були лише ті, хто насміхався з Мене. Не було там нікого, щоб Мене потішити: “Боже мій! Боже Мій! Чому ти Мене покинув?” Мене покинули всі, хто Мене любив... Мій Погляд спочив на Моїй Матері. Дивився на Неї, а Наші Серця промовляли: “Відаю Тобі Своїх улюблених дітей, щоб стали й Твоїми дітьми. Будеш їм Матір’ю”.

Усе сповнялося, спасіння було близько. Я бачив Небеса, які відчинялися, і ангелів, які стояли

в тиші. “Отче, у Твої Руки віддаю Духа Мого! Тепер Я з Тобою!” Я, Ісус Христос, описав Тобі Свою агонію. Неси Мій Хрест... неси Його для Мене. Мій Хрест благає про мир і любов. Покажу Тобі Дорогу, бо люблю Тебе...”

“Чи готові ви... йти Моею Дорогою? Чи готові сприйняти, що Я є Тим, Хто визначив Дорогу Своєю Кров’ю. Я – Розіп’ятий, який мав П’ять Ран, котрі сьогодні промовляють до вас. Я – Жертва Любові, котра шукає ваші серця. Прийди і наблизься, бо Мое Серце любить тебе. Наблизься, бо ти ще вагаєшся, прийди до Мене й увійди в Рану Мого Серця, щоб

я міг притягнути тебе та вчинити, аби ти зрозумів, що там віднайдеш свій мир і свою радість. Підійди ближче до Мене, душе, і дозволь Мені огорнути тебе Моїм солодким запахом і оживити тебе. Покладися на Мене, а Я обійму твою душу Своїм Найсвятішим Серцем. Взивай до Мене, а Я відповім тобі ...

Шукай Мене запопадливо і знайдеш. Покинь злі дороги і постав свої ноги на Мою Дорогу, а Я навчу тебе й оживлю твою душу, щоб утішити Свою Душу. Моя Любов – наче Джерело, Криниця води живої, прийди зачерпнути з цього

Джерела і житимеш. Не будь, як світ, бо світ не в змозі оцінити Мою Велику Любов.

Моє дитя, чи ти зрозуміло в повноті Мою Муку? Я є Тим, хто визволив тебе від Смерті. Задля тебе був Переслідуваним... Покаліченим різками, Я перетворився на мішень для тих, хто плював; погорджений, зневажений, висміяний. Усе це для твого визволення. Зі Своєї Великої Любові до тебе Я переніс безжалісне бичування. На Своїх Раменах ніс твої гріхи без єдиної скарги. Як Ягня, яке ведуть на заріз, як німа вівця серед тих, які

стрижуть її, так і Я не відкрив уст Своїх. І щоби тебе звільнити, Мій улюблений, дозволив, щоб Мене простромили ті, кого створив. Так, пробili Руки, котрі їх створили, але завдяки Своїм Ранам оздоровив тебе...

З любові до тебе витримав години терпіння, щоб твою душу витягнути з прірви. Я є твоїм Святим, однак дозволив тобі розтягнути Мене на Хресті аж до цілковитого роздрібнення Моїх Кісток. Відчуй сьогодні Мою агонію, відчуй Моє прагнення любові, відчуй ту Любов, котру жодний потік ніколи не зможе

погасити і жодний струмінь не зможе затопити. Чи побачу колись тебе, тебе, котрий продовжує блукати по цій пустелі? Повернися до Мене, щоб поєднатися зі Мною, і живи у святості, покидаючи свої стежки.

З болем і сльозами Я дивлюся на це безбожне покоління, яке віддаляється від Мене, яке йде радше за Злим Нахилом, аніж за Чеснотою, за Смертю, аніж за Життям. Це покоління повірило брехні, породивши раціоналізм, котрий є початком атеїзму. Як довго ще Я буду опущеним і самотнім у кожному Кивоті, а Криваві Сльози спливатимуть по Моїх Щоках, роздираючи тканину Мого Серця? Щогодини відновлюється в Моїй Душі агонія, яку я пережив у Гетсманії. Увійди в Мої Рани і лише тоді зрозумієш Моє конання.

... Мій Крик підноситься з Хреста до різних народів, аби вам усім нагадати, що маєте бути одним цілим. Якщо Мене хтось запитає: "Задля чого Криваві Сльози пливуть струменями по Твоїх Щоках?", то Я відповім: "Вони пливуть для тебе, Моя дитино. Це сльози, спричинені гріхами і нечистотами". А якщо Мене запитаєш: "А що це за сліди на Твоєму Тілі? Чому Твої Рани широко відкриті?", то Я відповім: "Моя дитино, їх Мені безжалісно наносять щодня ті, кого найбільше люблю; ті, хто відвернувся від Мене, покинувши Мене з широко відкритими Ранамі..."

Васула Риден

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

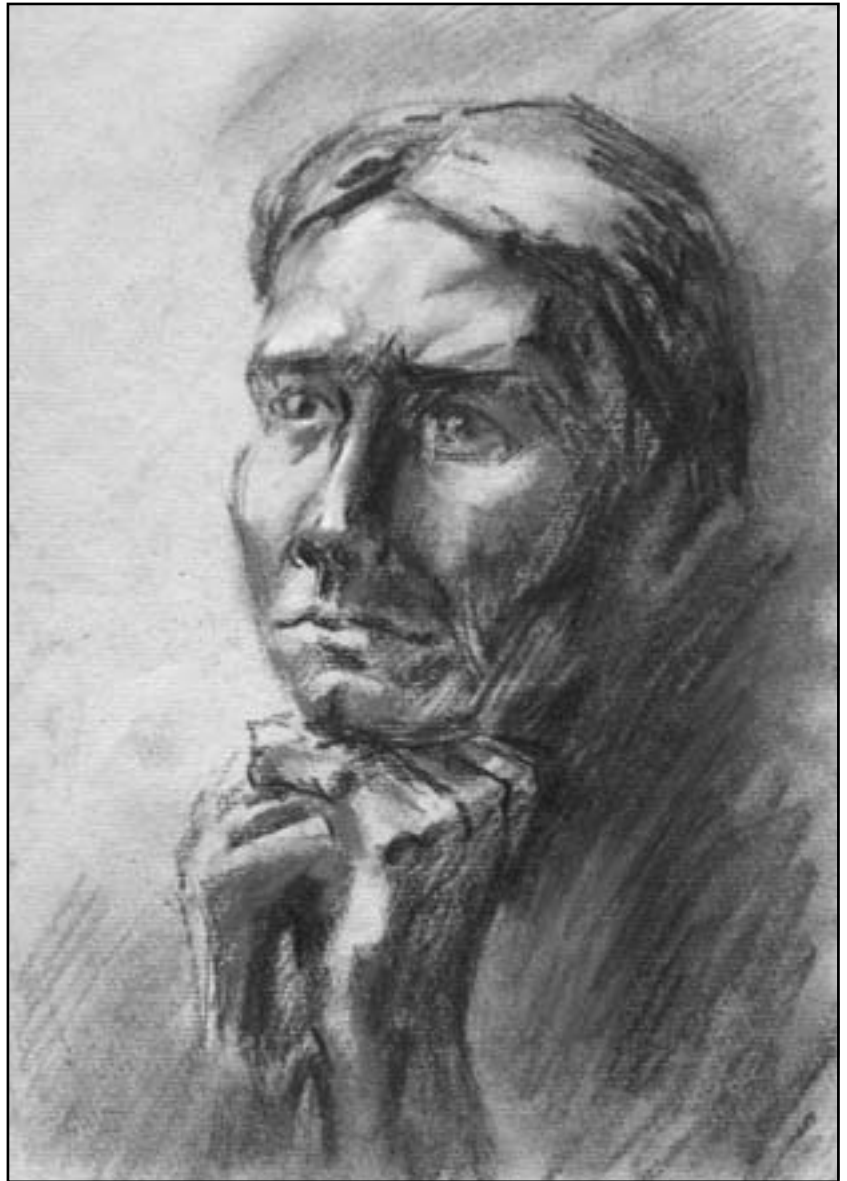
“Мені вже за п’ятдесят, і в мене дуже поганий характер. На жаль, я усвідомила це дуже пізно. Я – непостійна, часто ображаюся, впадаю у гнів. До церкви ходжу майже щонеділі, сповідаюся і знову грішу: чиню ті ж гріхи. Що мені робити? Можже, не ходити до сповіді? Можже, спочатку подолати свої погані звички, а вже потім приступати до сповіді та Причастя. Мені часто здається, що я вже ніколи не зможу отримати повного прощення своїх гріхів у Небі”.

Олена К.

Змінити свій характер дуже важко, майже неможливо. Його можна хіба що удосконалити за посередництвом Ісуса. Тільки істинне покаєння може змінити, оновити характер людини. Грішите одними й тими ж гріхами тому, що не відчуваєте відрази до цих гріхів, а справжня сповідь – це завжди ненависть до гріха із жалем, що згрішили, і з мольбою про допомогу, обов’язково глибоким самоосудженням, але з надією на милосердя Боже.

У духовному житті кожного християнина мукам совісті належить важливе значення, бо саме вони виводять нас на шлях безперервної молитви.

Знаємо, як Бог постійно просить усіх нас, щоб ми перетворили своє життя в неустанну молитву. Молитва є безперервною тоді, коли ми дозволяємо Господеві постійно жити в нас, щоб ми жили в Ньому. Вона безперервна лише тоді, коли Бог цілковито поглинув наш дух і ми не потребуємо вже слів, аби висловити щось

Богові, бо наша істота перетворюється на живе полум’я, розпалене любов’ю до Творця. Під час мовчазної молитви наш дух забуває про світ і захоплений тишею, тішиться тими хвилями, під час яких ним володіє Бог.

Тоді ми повинні звертатися тільки до Бога і Божої Любові, адже любов єднає душі з Господом і, чим потужнішою вона стає, тим глибше душа проникає в глибини Бога і життя Мудрості. Несподівано душа починає все розуміти, бо

Мудрість стає її щоденним Товаришем та великим здивуванням. Душа починає бачити речі, котрих око не бачить, і чути те, що жодне вухо не чує. Вона тоді так тісно поєднана з Творцем, перебуває в такому досконалому Божественному зв'язку з Богом-Любов'ю, що її дух творить одне ціле з Богом. Вона посідає Бога і Бог посідає її.

Душа не може жити без Бога, бо з Нього черпає життя. Без Бога наш стіл порожній. Ось чому так важливо приготувати місце для Святого Духа, щоби Він наповнив нас Своїм Світлом.

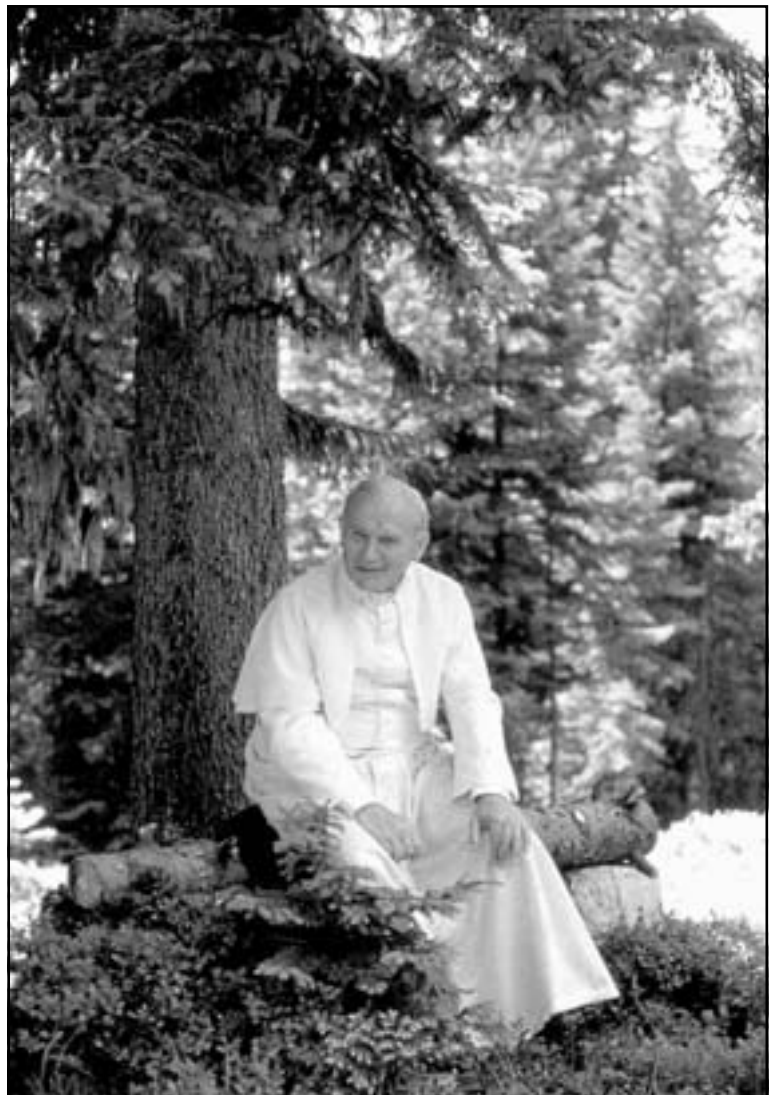
Отож скруха акт жалю доконечна для ОЧИЩЕННЯ ДУШІ. “Скруха, – говорить Бог, – є брамою, котра провадить душу на дорогу контемпляції і виводить з темряви на світло. Скруха є актом покори, і чим смиреннішими ми є, тим легше Святому Духові віднайти дорогу в наших душах. Скруха повинна стати нашим постійним станом, аби ми могли дійти до СТАНУ ПОСТІЙНОЇ КОНТЕМПЛЯЦІЇ та ЄДНОСТІ з БОГОМ.

Без сліз наше серце є твердим, як скеля, воно ніколи не зможе досягнути духовного смирення. Хто не готовий учинити акт жалю, той ніколи не з'єднається зі Святим Духом, ніколи не пізнає Бога. Хто запрогне спасіння, той відчує, що мусить пожаліти за свої гріхи, і Бог вислухає його.

Чим щиріша скруха, тим тісніша приязнь з Богом. Жаль за гріхи – це не тільки хвилиний акт, адже коли ми хочемо перемінити своє життя в постійну молитву, то й безперервно повинні відчувати скруху. Господь говорить, що “кожне слово, яке з сокрушеним серцем промовили до Нього, притягує ще більше Його приязнь, бо вона невіддільна від скрухи...” Плоди, які отримуємо за свій жаль, – це ЛЮБОВ і МИР. І ми повинні укласти мир з Богом, бо він є основою миру з ближнім. Тож навчимося постійно перебувати в стані молитви і жалю,

повторюючи в серці такі слова: “Ісусе Христе, Сину Божий, змилуйся наді мною, грішним(ою)!” І обов'язково часто приступайте до сповіді, незважаючи на те, що Вам ще важко перебороти “свої пристрасті”. Ніколи не допускайте у свою душу найменший сумнів, що Ваші зусилля побороти зло даремні й що Вам так ніколи й не вдасться отримати повне прощення своїх гріхів з Неба.

“Зараз на площі св. Петра у Римі бачу навіть скаутів... Цілий світ прийшов до Ватикану, щоб помолитися та віддати останню шану Святішому Отцеві, який, як справедливо визначили італійські газети, був КИМОСЬ БІЛЬШИМ, НІЖ ПРОСТО ПАПОЮ; БІЛЬ-

*ШИМ, НІЖ ВИЗНАЧНА ЛЮДИНА; БІЛЬШИМ,
НІЖ БАТЬКО ДЛЯ КОЖНОГО З НАС ...*

*Прошу Вас також долучитися до цих
молитов вірних, які зараз лунають у всіх церквах
світу, всюди.*

*Віктор Рудь,
м. Рим, 3 квітня 2005 року*

*“Недавно я почала відмовляти вервицю. Чула
від близьких мені людей, що Матір Божя в Своїх
об’явленнях, зокрема у Фатімі, Меджугор’ї
заохочує християн практикувати цю молитву. Чи
не могли б ви пояснити, чому саме Марія заохочує
всіх християн до молитви на вервиці?”*

*Ірина Ц.,
м. Львів*

Мал. Олени Шаховської

Справді, Пресвята Діва Марія під час Своїх об’явлень заохочує всіх християн молитися на вервиці. І не випадково, бо саме ця молитва є найпотужнішою зброєю проти сил пекла. Містики Церкви, які жили в різний час, дуже добре знали таємницю молитви на вервиці. Так, наприклад, Марія Вальторта (1897-1961), відома італійська провидиця, у своїх листах залишила дуже важливі спогади про духовну вартість цього набоженства.

Цінність вервиці – як і кожної молитви – не в тому, що її легко відмовляти, що вона приємна і збуджує в нас глибокі переживання та втіху. Навпаки, саме тоді, коли перебуваємо на молитві, але нам дуже важко зосередитися із-за сильної втоми, тоді виявляємо Богові найбільшу любов, любимо Його задля Нього Самого, а не для потіхи.

Марія Вальторта, яка щоденно відмовляла декілька вервиць, часто бачила Діву Марію з Фатіми.

“Кожне “Богородице Діво” є однією трояндою, яка спадає з корони п’ятнадцяти, а тепер двадцяти таємниць Пресвятої Марії, бо кожна вервиця перетворюється в золоту троянду. Коли ми відмовляємо одне “Богородице Діво...”, Марія зриває одну троянду і чинить так, щоб вона спала на світ... у місцях, котрі Вона вибрала, і на народи, які цього заслуговують. Якою прекрасною була вервиця, яку я відмовила з Нею!... Я ніколи не втомлювалася... Ще донині зберігаю в пам’яті лет променюючих золотих троянд, а в серці – щастя, яке відчула, перебуваючи з Матір’ю Божою впродовж стількох годин...”

8 травня 1947 року Пресвята Марія з Фатіми промовила до Марії Вальторти: “5 травня Я дала тобі духовне видіння, чим є добре відмовлена Вервиця: це дощ троянд, які спадають на світ. Під час кожної молитви “Богородице Діво”, котру якась любляча душа відмовляє з любов’ю та вірою, Я сприяю тому, щоб спала ласка. Де? Всюди: на справедливих, аби вони стали ще справедливішими; на грішників, аби вони спа-м’яталися. Скільки ласк спадає, наче трепет, коли промовляємо “Богородице Діво” та вервиці! Троянди – білі, червоні, золоті. Троянди білі – з таємниць радісних, червоні – страчних, золоті –

Мал. Олени Шаховської

славних. Усі троянди могутні завдяки ласці та заслугам Мого Ісуса. Це ж бо Його надзвичайні заслуги надають вартість кожній молитві. Усе, що добре і святе, відбувається завдяки Йому. Я розсипаю, а Він надає вартість. О Благословенне Моє Дитя і Господь!

Даю вам троянди, які променіють білизною дуже великих заслуг: досконалої Невинності Мого Сина. Вона (невинність) Божественна і досконала, бо її добровільно запрогла Людина. Даю вам троянди пурпурові нескінченних заслуг Терпіння Мого Сина, які Він охоче прийняв, щоб урятувати вас.

Даю вам золоті троянди Його найдосконалішої Любові. Усе, що належить Моєму Синові, Я даю вам. Усе, що походить від Мого Сина, освячує вас і спасає. О, Я – ніщо! Я зникаю в Його сяйві. Я роблю лише жест – даю, а Він, тільки Він є невичерпним джерелом усіх ласк!

А ви, Мої улюблені душі, прислухайтеся до Мого слова: з радісним духом виконуйте волю Господню. Виконувати Його Найсвятішу Волю зі смутком – це значно зменшувати велику заслугу її сповнення. Піддати себе їй – це вже

те, що Бог винагороджує. Однак радісне сповнення Волі Божої у стократ збільшує заслугу і відповідно нагороду за виконання цієї Божої Волі, завжди, завжди слухної, навіть, якщо людина цього не бачить. Тому чинить зі спокійним духом те, що хоче Бог, і тоді будете милі Йому, і Я, ваша Мати, любитиму вас. Перебувайте в мирі під Моїм поглядом, котрий ніколи вас не втратить”.

* * *

Слава Ісусу Христу!

З любов'ю во Христі й найкращими побажаннями о. Олександр з Луцька. Від імені парафіян щиро дякую за духовну літературу для нашої бібліотеки. Найбільшим попитом користуються книги “Жива Євангелія”, “Потойбіччя”, “Щоденник любові”, “Луїза Піккаррета”. На перший погляд, книги – як книги, а вони допомагають християнинові здолати життєві випробування, надихають на боротьбу, щоб перемагати разом з Христом. Видавництво даремно має назву “Добра книжка”. Вірю, що з Божою допомогою Ви ще плідно попрацюєте на Божій ниві. Адже ця духовна література допомагає християнам Греко-Католицької, Православної, Католицької Церков утверджуватися в Любові. У 1-му посланні св. ап. Іоана сказано: “І таку ми заповідь одержали від Нього: “Хто любить Бога, той нехай любить і брата свого” (1 Ів 4: 21).

Отже, наше єднання – в любові, бо Бог є Любов. Цього прагну і навчаю парафіян, щоб вони були справжніми Божими дітьми. Висилаю два образки чудотворних ікон. Я вже розповідав, що в Луцьку є єдиний в Україні Музей волинської ікони, де зібрані тільки ікони і твори сакраментального мистецтва. Для того, щоб їх сфотографувати, треба приїхати особисто. Якщо виникне потреба, можна домовитись з директором, Тетяною Миколаївною. Чудотворна ікона Холмської Богородиці зараз на реставрації, буде перед Пасхою.

Ще раз щиро дякуємо за Ваш внесок у Божу справу. Закликаю на Вас Боже благословіння.

З любов'ю і молитвами

о. Олександр
18 березня 2005 р.Б., Луцьк

ПРЕСВЯТА ЄВХАРИСТІЯ

Хочу розповісти про важливість Пресвятої Євхаристії, яка, без сумніву, є найбільшим скарбом християн.

Коли роздумую про це, згадую випадок, який трапився з англійським хлопцем. В Англії жив молодий хлопець, який прагнув вести глибоке духовне життя. Збагнувши, що тут він не знайде доброго духовного провідника, вирішив поїхати на Схід, знайти там учителя, так званого гуру, щоб допоміг йому досягти духовних вершин. І ось цей юнак поїхав на Схід, він витратив багато часу на пошуки учителя, який би відповідав його поглядам на духовне життя. Минуло кілька років у невтомній праці, хлопчина зріс і зміцнів духовно. І ось він уже хоче від'їжджати додому. Учитель-гуру, прощаючись зі своїм учнем, дав йому гарну скриньку, оздоблену дорогоцінним камінням і сказав: “Коли захочеш згадати мене, мою науку, подивися на цю скриньку, і ти пригадаєш собі все, чого я тебе навчав”.

Хлопець повернувся додому, в Англію. Він зайшов до своєї кімнати і поставив скриньку на найпочесніше місце. Хлопець пильніше оглянув інтер'єр своєї кімнати і збагнув, що ця скринька якось не гармонує з усіма іншими речами, які є в ній. І от усе переставляє, змінює в кімнаті, дещо викидає і підбирає такі речі, щоби вони творили єдину композицію. Через якийсь час він зауважує, що його кімната дуже відрізняється від інших кімнат у будинку і починає змінювати інтер'єри інших кімнат: дещо викидає, дещо виносить, дещо

Мал. Олени Шаховської

переставляє так, щоб усі кімнати в будинку гармоніювали з його кімнатою.

Звичайно, що ця життєва історія може нас багато чого навчити. У нас також є вчитель, найбільший учитель, – Ісус Христос, Спаситель наш. Він теж залишив нам дорогоцінний дар: він

Сльози апостола Петра

залишив Себе під видом Хліба і Вина, в Кивоті – у Святих Тайнах. І цей дар, який Ісус Христос залишив нам у Кивоті під видом Хліба і Вина повинен бути в нашому серці; ми не повинні тільки дивитися на нього, але приймати в своє серце.

Звернімося до Святої Євангелії – Євангелія від Матея (26, 26-28). У ній описано Святу Тайну Вечерю: Ісус сидить з апостолами за столом. І от Він бере хліб та, поблагословивши, каже: “Беріть, їжте: це Мое Тіло”, бере чашу з вином і каже: “Пийте з неї всі, бо це Кров Моя...” І продовжує: “Чиніть це на Мій спомин”.

Отож те, що Христос зробив на Тайній Вечері, свята Церква робить через руки священників.

І знову, пригадаймо, ким є Ісус Христос, наш Спаситель. Він – Бог, правдивий Бог – правдива любов; смиренний, лагідний, терплячий, усепощаючий, милосердний. І знову повернімося до історії про хлопця, скриньку та речі,

які не гармоніювали з нею. Що хлопець робив? Він усе, що не гармоніювало зі скринькою, переставляв або взагалі викидав з кімнати.

Ми приймаємо цей безцінний дар – самого Ісуса Христа Спасителя, – до своїх сердець. Тому, аналогічно, все те, що в нашому серці не гармонує з Ісусом Христом, ми повинні викидати геть. Що ж не гармонує з Ісусом у нашому серці? Це – наша гординя, нечистота, гнів, заздрість, злоба та інші гріхи і пристрасті. Тому, коли ми приймаємо Ісуса Христа – цей безцінний дар під видом хліба і вина, повинні через покаяння, сповідь, глибоку молитву очиститися.

А як більшість людей сьогодні приймає Святе Причастя? Це – просто жахлива картина. Більшість віруючих приймає Святі Тайни без глибокого усвідомлення, не роздумуючи, ковтають, ніби якийсь цукорок чи солодке печиво, без сповіді, без покаяння. І в цьому – велика

проблема. Люди просто не усвідомлюють, з якими речами вони жартують. Адже Святі Тайни – Свята Євхаристія – суть нашого християнського життя, суть християнства, тому що ми приймаємо Самого Ісуса Христа під видом хліба і вина.

Буває так, що стоїть ціла церква людей і тільки кілька з них сповідалися, а коли настає момент Святого Причастя, то всі йдуть та приймають Святі Тайни. Люди переважно думають так: “Як я не піду до Святого Причастя, то скажуть, що я найбільший грішник”, і без сповіді та покаяння всі йдуть до Причастя.

А як поведуться після Святого Причастя?! Люди ніби не усвідомлюють, що вони робили і Хто перебуває в їхньому серці. Виходять із церкви і забувають узагалі, що вони є люди, не тільки християни, поведуться негідно, хоча перед тим прийняли Святе Причастя.

І от Святе Письмо, особливо Новий Завіт, строго застерігає нас від недостойного прийняття Святого Причастя, а Святий апостол Павло в посланні до Коринтян каже: “Бо кожного разу, як їсте хліб цей і п’єте цю чашу, звіщаєте смерть Господню, аж доки Він не прийде. Тому хто буде

їсти хліб або пити чашу Господню недостойно, буде винний за Тіло і Кров Господню. Хай, отже, кожний випробує себе самого і тоді їсть цей хліб і п’є цю чашу. Бо той, хто їсть і п’є, не розрізняючи Господнього Тіла, суд собі їсть і п’є. Ось чому у вас багато недужих та хворих, а чимало й умирають. Якби ми самі себе осуджували, то нас би не судили” (1 Кор. 11; 26-32). Апостол Павло нагадує людям, що часто причиною того, що вони хворіють, що з ними щось трапляється, а навіть і умирають є те, що вони недостойно приймають Святе Причастя, не шанують найсвятіше, що є в нашій Церкві.

Історик Сохомен розповідає про один випадок з життя Йоана Золотоустого. Якось, коли він служив Літургію в церкві, було багато людей. І от одна жінка, грішниця, побачивши, що християни йдуть до Святого Причастя, подумала, що й вона може піти. Але вона не розкалася, не ходила до сповіді, була у стані важкого гріха. У той момент, коли вона прийняла Святе Причастя, Свята Євхаристія перетворилася в її устах у камінь. Вона так була шокована, здивована і перелякана, що почала дуже сильно плакати і каятися в своїх беззаконнях. Таким способом Господь напоумив грішницю, а всім людям показав, що це Він Сам під виглядом хліба і вина і не можна цим легко-важити.

Упродовж всієї історії християнства відбувалося багато чудес у різних місцях, бо Господь хотів доказати, що це Він присутній під видом хліба і вина. Пригадаймо історію про єврейського хлопчика. Він бавився з християнськими дітьми і, коли було свято й вони йшли до Святого Причастя, з цікавості теж прийняв Пресвяту Євхаристію. Хлопчик прибіг до свого батька, який працював ковалем, і розповів, що прийняв Святе Причастя. Його батько, єврей, так розізлився на свого сина, вхопив його і кинув до великої печі. І от надходить вечір, мама кругом шукає його, а батько не признається, що скоїв. Минає день, минає другий, а хлопчика немає. Якось випадково вона в розпачі прибігла до кузні, заглянула до печі, а там – її маленький син – щось співає, бавиться. Мати витягла його з печі й запитала: “Як ти не згорів у цій печі?” А

хлопчик їй розповідає: “Біля мене були ангелики і дуже гарна жінка. Вони мене потішали, окроплювали холодною водою, тому вогонь нічого мені не зробив”. Бачимо, що Господь у такий спосіб показав велике чудо: через прийняття Святого Причастя оберіг хлопчика від смерті, тобто не дав, щоб він згорів у цій печі. Після цього ціла округа, де жив хлопчик, дізналася про чудо і багато людей повернулося. Це свідчить про те, яку силу має Святе Причастя.

Коли читаємо про життя Святого Андрія Критського дізнаємося, що до семи років він був німим. І коли прийняв Перше Святе Причастя, відразу його уста відкрилися, і він почав говорити. Бачимо знову ж чудодійну силу Святої Євхаристії.

Можна навести безліч прикладів, які описує історія християнства, життя святих про те, що Господь присутній під видом хліба і вина.

Якось важко цілком по-земному трактувати Святу Тайну Євхаристії, тому що тільки віра і молитва нам можуть, хоч в якийсь спосіб, привід-

крити цю велику таємницю. Звичайно, якщо б наш немічний розум міг усе збагнути, тоді яке призначення нашої віри? Ми не в змозі все збагнути, ми можемо своїм розумом лише дійти до певної межі, за якою йде тільки віра. Тільки віруючи ми можемо щось збагнути, щось зрозуміти.

Цілком по-людськи якось важко осмислити Святу Тайну Євхаристії.

Дехто з людей запитує себе: як це всі люди причащаються з однієї ложечки й не заражаються ніякою хворобою, навіть якщо серед них є хворі?

Ісус Христос – це лікар душі й тіла. Як може людина, яка приймає Святе Причастя, заразитися і захворіти чи, взагалі, померти? В історії християнства не зафіксовано такого випадку, щоб людина, приймаючи Святі Тайни, заразилася чи померла. Це підтверджує чудодійну силу Святих Тайн.

Святий Іван Кронштадський писав: “Господи, визнаю перед Тобою, що не на дачі, й не в лісі черпаємо здоров’я і зміцнюємо духовні та фізичні сили, а в Тебе в храмі, особливо в Святій Літургії і в животворних Твоїх Тайнах.”

Хто з вірою приготувавшись приймає Святу Євхаристію – Святе Причастя, то отримує велику духовну силу, яка переходить на душу і тіло. Святе Причастя допомагає нам бути правдивими християнами.

Отож краще приймати Святе Причастя не часто, але ретельно готуватися до нього. Коли людина приймає Святі Тайни щодня, то із-за немочі своєї починає байдужити до Святих Тайн, тобто це стає її буденною звичкою і вона вже не відчуває такого благоговіння перед ними.

Звичайно Святі Тайни є великою силою і треба їх часто приймати, однак ми повинні більше готуватися: каятися, сповідатися, молитися, щоби усвідомлено і з вірою приймати Святі Тайни. Тоді вони приносять велику користь і силу.

“У Святому Причасті той, хто причащається, перетворюється в Того, Кого приймає”, – Тома Кемпійський.

о. Роман

Монастир Пресвятої Богородиці
Оранжвіл

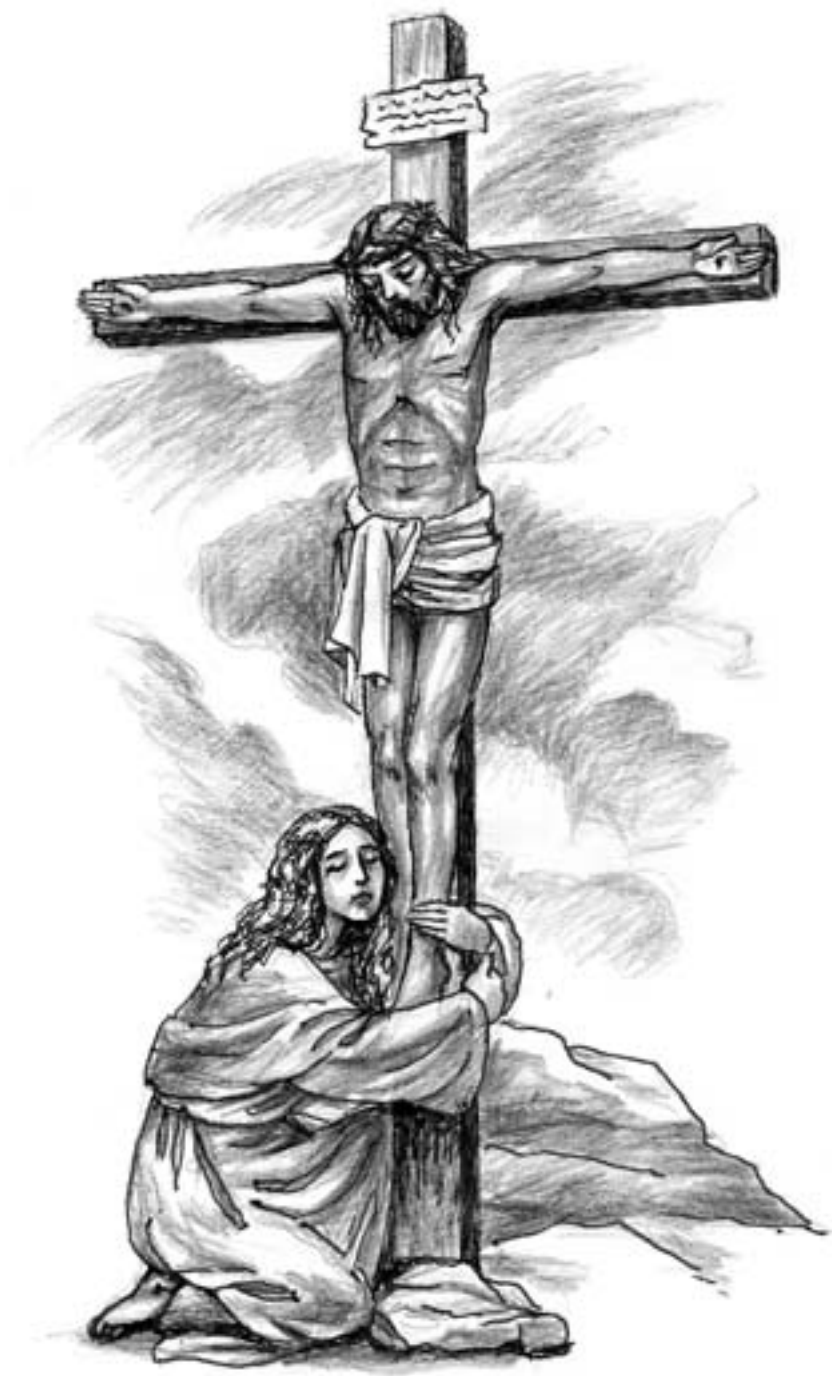

БОГ НЕ СТВОРИВ СМЕРТІ...

Існує два різновиди смерті. Я вже це пояснював. Є мала смерть, котра забирає вас з землі та звільняє ваш дух від тіла. І є велика смерть, яка вбиває те, що безсмертне – ваш дух. З першої смерті воскреснете, але ніколи не оживете зі смерті другої. Назавжди будете відлучені від життя або ж від Бога, вашого Життя.

Ви набагато глупіші від звірят, котрі – скоряючись інстинктові – вміють керувати собою під час годівлі, парування, обираючи місце проживання. Ви ж – навпаки, через тривале відкидання природних і надприродних законів часто самі собі завдаєте першу і другу смерті. Брак стриманості, надуживання, нерозторопність, непристойна мода, задоволення, пороки вбивають ваше тіло, як різноманітні види зброї, котрі в поспіху спрямовуєте проти себе. Пророки і гріхи знищують і вашу душу. Тому говорю вам: “Не шукайте смерті ані згуби в життєвих блудах через діла своїх рук”.

Говорив вам: “Господь створив усе, але не створив смерті. Ділом Його є сонце, яке променіє від віків і від тисячоліть. Ділом Його є незліченні зірки, завдяки яким небосхил подібний до простору, засипаного перлами. Ділом Його є звірята і рослини: від величезних, як слон і баобаб, до делікатних, як мушка з легенькими крильцями чи тендітний комар на кущику суниці. Його ділом є ви, люди, з серцем, твердішим від яшми, і язиком,

Мал. Олени Шаховської

гострішим від алмазу. Ви, створені та укриті Вічним у надрах землі, маєте думку темнішу, ніж змії. Створені в земних сферах з

розпаду тисячоліть, тямущість маєте таку, як орел у просторі, лише волю – вперту і бунтівливу, як мавпа.

Діти Непорочної

Утім Бог не створив смерті. Її породили ваші заручини з дияволом. Ваш земний батько, Адам, породив її ще до народження сина. Породив її ще того дня, коли – слабкий перед слабкістю жінки – піддався її зведеній волі та згрішив так, як не мав права згрішити. Поповнив гріх під час сичання вужа, плачу й безсилля ангелів. Проте мала смерть – це ще не велике зло, коли одночасно з нею тіло падає, як лист, котрий завершив свій цикл існування. Більше того, є навіть добром, бо заносить вас туди, де ви повинні бути і де вас очікує Отець.

Як Бог не створив смерті тіла, так і не створив смерті духа, а навіть послав вічного Воскресителя, Свого Сина, щоб дати вам Життя, коли ви вже мертві. Чудо воскресіння Лазаря, юнака з Наїн, і дочки Яїра не було таким великим. Вони заснули, а Я їх розбудив. Великим чудом було воскресіння Магдалини, Захарії, Дизми, Лонгіна – тих, які померли духовно. Я вчинив з них тих, які живуть у Господі”.

Жити у Господі! Немає нічого прекраснішого, більшого, тривалішого, ніж це. Вірте, о діти, і намагайтеся бути тими, які “живуть”. Живими в Єдиному Богові, в Трійці, живими в Отцю, живими вічно. Називаєте землю пеклом. Однак, навіть якщо б ви зробили її пекельною через свої

жорстокі системи, проте вона є раєм у порівнянні з місцем перебування сатани. Не обирайте своєму духові пекло як остаточну мету. Дайте йому Бога, який є Раєм для вашого духа. Залишіть пекло пекельним, потопленим, проклятим, бо вони відкинули Життя, як огидну

Мал. Олени Шаховської

поживу для їхніх зіпсутих сердець, і прийняли смерть, на яку заслужили.

Коли б усе завершилося на землі, коли б було злим упродовж цього короткого часу, це не було б ще великим злом. Люди швидко б про це забули, бо спогад – наче хмаринка диму, яка швидко розвіюється. Однак земля – це ще не все. Усе є деінде. І в цьому “всьому” віднайдете те, що здійснили на землі.

Усе підпаде суду. Роздумуйте про це. І не витрачайте, як недорозвинуті, засоби, які Бог дав вам, лише робіть їх плодоносними для свого безсмертя. Не вмирають ті, які жили у Господеві. Те, що тут, унизу, було болем, упокоренням, випробуванням, там, угорі, перетвориться на нагороду, тріумф і славу.

Ваше переконання, що Бог є несправедливим у розподілі земних дібр і часу тривання життя, є помилковим. Так думають ті, які віддалилися від Бога. Ті, які живуть у Господеві, вважають радістю зречення, терпіння, хвороби, передчасну смерть, бо у всьому вбачають руку Отця, який їх любить і дає тільки те, що корисне і добре. Це уділяв, зрештою, і Мені, Своему Синові. Вони, вже поза цим світом, думають і прагнуть лише хвали Бога, і Бог приоздобить їх хвалою навіки.

Злих забудуть або про них згадуватимуть з відразою; лише святих, справедливих синів Бога, оточить культ тривалий і святий, бо про своїх улюблених Господь піклується. Турбується не лише про те, щоб уділити їм радість у Небі або Себе Самого, але й сприяє тому, що люди віддають їм правдиву честь. І дух святого на очах і в помислах людей загорається, як нова зоря.

Марія Вальторта,
31 жовтня 1943 року

Діти Непорочної

ТЕБЕ, БОГА, ХВАЛИМО

Богдан-Ігор АНТОНІЧ

Слава на висотах

Обняти всіх людей
з великої, ясної радості,
до всіх гукати: гей!
Сміятися безжурно, радо.

Немов мале дитя,
плескати у долоні голосно, здорово.
Сьогодні без пуття,
сьогодні всі безглузді, всі обов'язково.

Сьогодні гояться всі рани,
сьогодні всміхнені всі люди.
Ставайте в хор, вперед, сопрани,
хай янгол диригентом буде.

Хай грає пісня серед герця,
бо це найбільша з перемог.
У жолобі мого серця
сьогодні народився Бог.

23 березня 1932

Тебе, Бога, хвалимо

Земля – арфа мільйоннострунна,
арфа злострунна,
земля – шарфа мільйоннорунна,
шарфа зеленострунна,
земля – скрипка дрібнотонна,
скрипка срібнодзвонна,
земля – буря невгомона, буря всебурунна.

Кожний день – вічна молитва до Тебе,
кожна ніч – вічний до Тебе псалом,
кожний день – туга людини за небом,
кожна ніч – боротьба добра зі злом.

Небо – над землею синій дах,
небо – вічний знак питання,
небо – синє, як невинність у очах,
небо – туги ціль остання.

Земля – золотострунна арфа Твої слави,
день і ніч – молитва туги і бажання,

небо – людська ціль остання,
все разом – велика гармонія Тебе славить.

25 березня 1932

Страдальна Мати

В темну, чорну ніч
віяли вітри.
Срібних зір не ліч;
мерехтить лиш три.

Три самотні зорі,
наче сльози три,
наче перли в морі,
віяли вітри.

Чорна плахта ночі
навкруги шатром.
Чи що бачать очі?
Мати йде шляхом.

Темряви година,
зорі жовтим зерном.
Йде із серцем сина,
що пробите терном.

Неділя, 27 березня 1932

Радуйся, Маріє!

Зарання сонячного дня – я шепочу Твоє
дзвінке ім'я
прилинь, мов спів, мов ранний легіт,
мов жемчужна мрія,
прилинь із першим розцвітом дрібних
пелюсток рож,
вгамуй енгармонійних струн на арфі
серця дрож.

Ave Maria.

Моя душа – це битий шлях на невідомих
дійсності полях,
життєвий вітер пороку на нього вже навіяв.
Прилинь, Пречиста, понад бідним серцем
тихо стань,
долонею вгамуй енгармонійність цих
дрижань.

Ave Maria.

Твоя поява – райський сон, коли ідеш крізь
гай шумних сосон,
ясна, майлива, ніжна, мерехтлива, мов лелія.
Прилинь і принеси цілющий лік в борні важкій,
енгармонійний скрегіт арфи серця заспокій.

Ave Maria.

Зарання й ввечері щодня
в задумі шепочу Твоє ім'я.
Імення – пісня сонячна, гармонія, надія.
Прилинь, Всенепорочна, й віджени
від мене зло,
ясну долоню поклади на молоде чоло.
Ave Maria.

Неділя, 27 березня 1932

Хвалім Господа

Для Тебе море грає осяйний, палкий псалом,
для Тебе вітер громові, лункі пісні співа,
для Тебе лютий буревій морським хвилює
дном,
для Тебе шепотом шовковим шелестить трава.

Про Тебе ліс розкажує чудову, дивну,
тиху повість,
про Тебе вічно пам'ятають незабудки сині,
про Тебе сонце сповіщає
Полум'яну Новість,
про Тебе янгол казку шепотить до вух дитині.

Для Тебе сяє золото стрімких,
високих бань,
для Тебе ладаном горять жемчужні вівтарі,
для Тебе сплачують поети слів
натхнених дань,
для Тебе б'ють у срібні струни віщі гусярі.

Про Тебе об'явління ждали крізь віки погани,
про Тебе нам говорить казка давніх літ
тепер ще,
про Тебе думку носить навіть духогуб
поганий,
про Тебе, добрий Боже, мріє кожне
людське серце.

2 червня 1932

Великий Господь

НА НАЙВИЩІЙ НЕДЕЇ ГІР – Є ВІН,
НА НАЙГЛИБШІМ МОРЯ ДНІ – Є ВІН,
НА НЕБІ, ГАМАЗЕЇ ГІР – Є ВІН,
В КОЖНІЙ НОЧІ, В КОЖНІМ ДНІ – Є ВІН.

Його чути в шумі вітру та морських
бурхливих пін,
всюди, всюди є – Великий та Єдиний;
ТА НАЙБІЛЬШИЙ ВІН СЕРЕД УБОГИХ СТІН
І В МОЛИТВІ ДИТИНИ.

Коли кличеш поночі – Він є,
коли кличеш помочі – Він є,
коли шукаєш – Він є,
Його вже маєш, бо в тобі – є.

Він – кожній речі мелодію дає,
Він – гармонія, він – акорд музичний,
Він – камертон, що строїть серце твоє,
Він – Звук Доконаний, Величний.

П'ятниця, 25 березня 1932

Освячені в істині

13 лютого 2005 року в Португалії померла с. Люсія душ Сантуш, останній свідок об'явлень Пресвятої Діви Марії у Фатімі 1917 року, а 2 квітня цього ж року відійшов у вічність до Бога і Святіший Отець Папа Римський Іван Павло II.

Між цими двома трагічними подіями, як і життям цих Двох посвячених осіб існує глибокий духовний зв'язок. Сам Папа Іван Павло II визнавав, що завжди відчував допомогу с. Люсії, особливо під час випробувань і терпінь. Без сумніву, подія, що трапилася 13 травні 1981 року на площі св. Петра у Римі, коли турецький терорист Алі Агджа стріляв у Папу, була безпосередньо пов'язана з фатімськими пророцтвами. І те, що Святіший Отець Іван Павло II тоді чудом вижив, насамперед завдячуємо заступництву Матері Божої. Але

Сестра Люсія під час зустрічі зі Святішим Отцем

повернімося назад у той далекий 1917 рік, коли ще у світі вирувала Перша світова війна, а у глухому португальському селі Фатіма проживало троє маленьких пастушків: Люсія душ Сантуш, Франсишку та Жасінта. Спочатку дітям 1916 року з'являвся Ангел і готував їх до об'яв Діви Марії.

Перше об'явлення Марії відбулося 13 травня 1917 року, коли Люсія, Франсишку та Жасінта пасли вівці на луках Кова да Ірія. Несподівано діти побачили спалах на небі. Вони були переконані, що це блискавка, і швидко розпочнеться гроза. Однак маленькі пастушки побачили щось зовсім інше: на верхов'ї дуба з'явилася світляна куля, що набирала обрисів прекрасної жінки. Її біло-сніжна постать сяяла яскравіше, ніж сонце. Обличчя було невимовно прекрасним. Між пальцями правої руки звисала вервиця.

— Не лякайтеся, — звернулася до дітей тихим, мелодійним голосом Ясна Пані. — Я не заподію вам зла. Я з'явилася з Неба. Хочу вас попросити, аби приходили на це місце протягом шести місяців, тринадцятого числа кожного місяця, о тій самій годині. Хто Я і чого від вас жадаю, скажу потім. Промовляйте щодня вервицю і приймайте з вдячністю всі терпіння, які зішле вам Бог.

Жасінта, Франсишку, Люсія — юні візйонери Фатіми

Після цих слів Вона поволі віддалилася, тоді зникла зовсім.

Удруге Ясна Пані з'явилася 13 червня. Тоді Марія сказала: “Люсіє, ти повинна прийти сюди 13 числа наступного місяця, мусиш відтепер щодня промовляти п'ятдесят зерняток святої Вервиці та навчитися читати. Про інше скажу пізніше”. На прохання дітей, аби Матір Божа забрала їх до Неба, відповіла: “Жасінту і Франсишку невдовзі заберу, а ти, Люсіє, залишишся тут ще на якийсь час. Ісус хоче, аби ти допомагала Йому плекати любов і почитання до Мене. Хоче започаткувати набоженство до Мого Непорочного Серця.

Люсія не хотіла затримуватися надовго на землі, але Матір Божа відповіла:

– Доню, ти страждаєш, але зміцнюй свій дух. Ніколи тебе не покину. Моє Непорочне Серце буде твоїм захистом і дорогою, яка приведе тебе до Бога.

Під час третьої з'яви 13 липня 1917 року Люсія попросила Марію, аби Вона вчинила чудо, щоб переконати тих, які не вірили в з'яви.

– У жовтні довідаєтеся, хто Я і чого хочу, – відповіла Марія. – Буде і чудо, аби інші могли повірити.

Під час цієї з'яви Пресвята Діва Марія показала дітям пекло і сказала, що до нього попадають душі нещасних грішників. Задля їхнього спасіння, Бог прагне започаткувати на світі почитання Мого Непорочного Серця упродовж п'яти перших субот кожного першого місяця.

Відтак Діва Марія сказала:

– Війна (Перша світова) наближається до кінця, але якщо люди й надалі ображатимуть Бога, вибухне інша, ще жахливіша. Коли побачите ніч, осяяну незбагненим світлом (25 січня 1938 року),

знайте, що це велике знамення, яке дає вам Бог. Буде війна, голод, переслідування Церкви і Святішого Отця.

Щоб цього уникнути, благайте про посвячення Росії Моєму Непорочному Серцю і приймайте св. Причастя як винагородження в першу суботу кожного місяця. Якщо люди прислухаються до Моїх прохань, Росія навернеться і настане мир. Якщо ж ні, гріхи свої розсіє по цілому світі, спричине війни і переслідування Церкви. Люди добрі будуть страждати, терпіння випадуть на долю Святішого Отця, будуть винищені цілі народи. Однак урешті Моє Непорочне Серце затріумфує над світом. Святіший Отець посвятить Моєму Непорочному Серцю Росію, яка навернеться і на якийсь час на світі запанує мир.

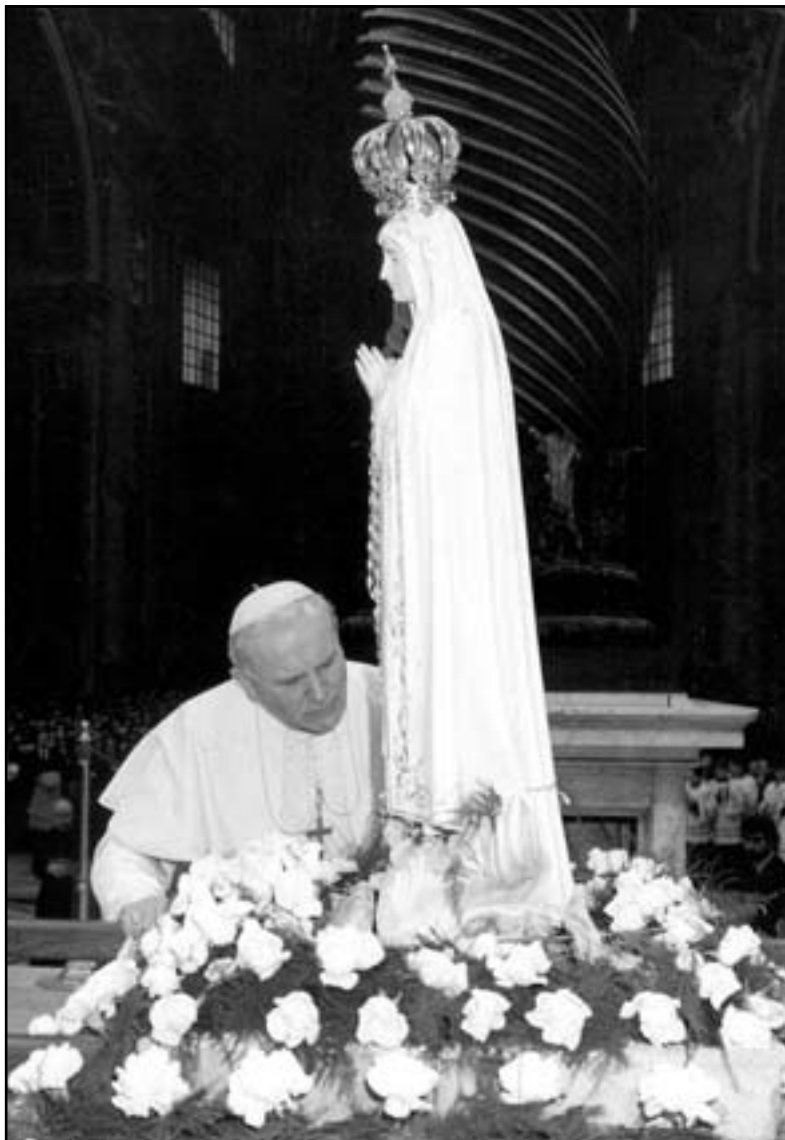
Сотні людей, чекаючи на прихід дітей, відмовляли вервицю 13 серпня 1917 року. Десь о 12-ій годині всі побачили блискавичне світло, а потім далеко, на сході, хмарку, що повільно рухалася в напрямі дерева, де відбувалися з'яви. За мить вона піднялася вгору і розчинилася в блакиті неба. Люди попадали на коліна і побачили, що земля наче покрита різнобарвними пелюстками квітів. Ніхто не сумнівався, що Матір Божа прийшла, але, не побачивши дітей, зникла. Довідавшись, що діти у в'язниці, натовп вибухнув гнівом. Бургомістр, налякавшись гніву народу, звільнив дітей з-під арешту. В нагороду за їхні терпіння Марія з'явилася їм через декілька днів і звернулася до них:

— Приходьте і надалі щомісяця 13-го числа до Кова до Ірія і щодня відмовляйте вервицю. Останнього дня вчиню чуда, що всі повірять. Моліться, моліться багато, і приносьте жертви за грішників, бо чимало йдуть до пекла, якщо не залишається нікого, хто би за них молився і жертвував.

Продовжуйте відмовляти вервицю, щоби закінчилася війна. У жовтні побачите також Господа Ісуса і Матір Божу Болісну, Матір Божу з Кармелю і св. Йосифа з Дитятком Ісус, які прийдуть поблагословити світ.

13 вересня на місці об'яв зібралося понад 30 тисяч прочан. Несподівано присутні побачили світляну кулю, яка повільно опускалася в напрямі зі сходу на захід, урочисто пропливаючи в повітрі. Радість, страх і щастя сповнили серця прочан. Сповнилася обітниця про предивне чудо сонця, яка мала здійснитися в жовтні.

Ціла Португалія очікувала на чудо 13 жовтня. У цей день була сильна злива. Дощ падав і наступного дня. Утім, незважаючи на це,

звідусюди до Кова да Ірія сходилися тисячі прочан. Вони йшли, співаючи марійські пісні та відмовляючи вервицю.

Ополудні Люсія вигукнула:

— Згорніть парасолі!

Діти повклякали на мокру землю. За мить вони побачили осяйну Матір Божу і зраділи невимовно, навіть забули про натовп, який їх оточував.

— Чим можу прислужитися Тобі, Ясна Пані? — запитала Люсія

— Скажи їм, що хочу, аби на цьому місці була збудована каплиця на Мою честь. Я — Цариця Вервиці. Нехай і надалі щодня всі відмовляють вервицю. Війна невдовзі закінчиться і військові повернуться додому.

– Хочу просити Тебе вилікувати деяких хворих і навернути грішників, – промовила Люсія.

– Лише декого. Потрібно, щоб вони змінили своє життя і перепросили Бога за гріхи – Її обличчя посмутнішало, коли промовила:

– Нехай більше не ображають нашого Бога, досить уже тих образ.

Після цих слів Цариця Вервиці простягнула відкриті долоні, і з них проміння поринуло до хмар. Тієї ж миті люди зауважили, що хмари розділилися, наче хтось розсунув дві завіси. На

чистій блакиті неба з'явилося сонце, подібне до кулі з білого вогню. Розпочалося апокаліптичне видіння. Сонце, наче велика срібляста куля, було яскравим, як і завжди, але кожен міг дивитися на нього, не примружуючи повік. Раптом воно почало швидко обертатися. Навколо нього з'явилася кривава облямівка, з якої виринали тремтячі смужки кольору веселки. Це повторилося тричі, після цього сонце, не стишуючи обертів, здригаючись, зигзагоподібною траєкторією почало падати на землю.

Вражені побаченням, тисячі людей попадали на коліна – були певні, що наближається кінець світу, що їх поглине і знищить вогонь.

– Ісусе, рятуй! Матір Божа, спаси нас! – лунали вигуки.

– О Боже, чому я ображав Тебе?

Навіть ті, які були налаштовані вороже, попадали додола і, захлинаючись від плачу, благали спасіння. Через 12 хвилин сонце зигзагом почало підніматися на своє місце, стало нерухомим і, як завжди, засліплюючим. Ніхто вже не міг дивитися на нього, не мружачи повік.

– Чудо! Чудо! – звідусіль чулися радісні вигуки. – Матір Божа вчинила чудо! Господи, слава Тобі! – усі голоси злилися в один великий вигук. Підводячись з колін, люди сміялися від радості, плакали від щастя. Одяг на них став чистим і сухим. Багато зцілилося, а ще більше – віднайшли розраду в своїх сумнівах і терпіннях.

Під час чуда сонця діти мали іншу візію. Вони побачили на небі три образи, що символізували три Таїнства Вервиці: Радісні, Страстні та Славні. На першому була Пресвята Родина, Матір Божа в білій сукні та блакитному плащі. Дитятко

Площа св. Петра у Римі

Ісус – в світлочервоному, а св. Йосиф – в білому одязі. Вони тричі благословили натовп.

На другому Матір Божа була в фіолетовому одязі як Матір Болісна. Її Серце пронизував меч. Біля Неї стояв засмучений Ісус. З милосердям дивився на людей, за яких помирав. Відтак підняв руку і поблаголсовив усіх знаменням хреста.

На третьому Матір Божа була в урочистому одязі як Матір Божа з Кармелю – Цариця Неба і Землі – з Дитятком Ісус на колінах, який тримав параман у руці. Жодна з постатей не промовила до дітей ні слова.

Як і передрікала Пресвята Діва Марія, Франишку, а згодом і Жасінта невдовзі з'єдналися з Нею у Небі. Франишку помер від грипу в квітні 1919 року, а його сестра Жасінта від запалення легень в лютому 1920 року. Перед смертю Жасінта встигла розповісти про кілька дуже важливих повідомлень Матері Божої. Ось деякі з них:

– Більшість душ іде до пекла через гріхи нечистоти, аніж через будь-які інші.

– Існує дуже багато подружніх пар, які не подобаються Господеві, бо живуть без Нього.

– Священики повинні бути бездоганними, дуже чистими. Нічим, окрім Церкви і спасіння душ, не повинні займатися.

– Свавільля священиків супроти їхніх провідників, Святішого Отця дуже засмучує Господа Ісуса.

– Матір Божа вже не може стримувати караючу десницю Свого Божественного Сина, адже стільки зла на світі.

– Скажи всім, що Бог обдаровує людей ласками через Непорочне Серце Марії. Скажи, нехай благають у Неї ласки, і що Серце Ісуса хоче, щоб Його почитали разом із Непорочним Серцем Марії.

*За матеріалами зарубіжної преси
(Продовження у наступному номері)*

Діти Непорочної